SJORS

van de Rebellenclub

24 november 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 47

De verdwenen cowboy

door Sef Muris

Jaren geleden, toen Pecos City een van de onveiligste stadjes van het Wilde Westen was, hadden de burgers van die plaats Jack Hamilton tot sheriff gekozen. Na enig aarzelen had Hamilton dit ambt aanvaard. Niet dat hij bang was voor de talrijke misdadigers, die Pecos City en omgeving onveilig maakten, maar wel omdat hij niet graag de veeboerderij van baas Harvey verliet. Op dit uitgestrekte bedrijf voelde hij zich thuis en hij wenste zich geen ander leven dan dat in de vrije natuur tussen zijn kameraden en zijn viervoetige vrienden.

Maar tenslotte was hij gezwicht voor de smeekbeden van de mensen van Pecos City, die in hem de enige man zagen die hun have en goed tegen misdadigers kon beschermen. Jack Hamilton was een prima sheriff. Hij was groot van gestalte en breedgeschouderd en overal waar hij verscheen, boezemde hij ontzag in. Voor de grootste herrieschopper ging hij niet uit de weg. Kalm en onbevreesd trad hij overtreders van de wet tegemoet. Bovendien was Hamilton een scherpschutter van formaat en wat hem nog meer van pas kwam was dat hij razendsnel zijn revolver kon trekken. Zij die hem kenden, hadden eerbied voor hem en onbekenden die in Pecos City de wet overtraden, leerden hem gauw genoeg tot hun schade kennen. Sheriff Hamilton maakte van Pecos City een rustige plaats en de ingezetenen voeren er wel bij.

Op het ogenblik dat dit verhaal begint, was Hamilton al negen jaar sheriff. Hij was getrouwd en had twee leuke kinderen. Op een dag zat hij met zijn vrouw aan het middagmaal, toen er op de voordeur geklopt werd. Hamilton veegde zijn mond af en liep naar de deur. Toen hij deze opende en zag wie er buiten stond, riep hij verrast uit: „Maar wie staat daar voor mijn deur! Annie, wat een onverwacht, maar aangenaam bezoek!"

Hartelijk schudde hij de hand van de vrouw van zijn vriend Bill Stanford en daarna nodigde hij haar uit binnen te komen. Nadat Annie Stanford mevrouw Hamilton en de kinderen had begroet, nam zij op een stoel plaats. Het voorstel om mee te eten sloeg ze af en opeens zag Hamilton de treurige trek op haar gezicht.

„Zeg, Annie," vroeg hij, „wat kijk jij bezorgd! Is er soms iets met Bill?"

„O, Jack, ik ben zo bang! Bill is sinds twee dagen verdwenen!"

„Verdwenen?!" riep Hamilton uit. „En heb je er geen idee van waar hij is?"

„Woensdagmorgen zei hij dat hij naar de westelijke weiden ging, maar hij is niet teruggekeerd. Je kunt begrijpen dat ik de hele nacht in angst gezeten heb. De volgende morgen trokken onze twee cowboys, Henri en John, erop uit om Bill te zoeken. Maar tegen de avond kwamen ze moedeloos terug; ze hadden geen spoor van mijn man gevonden."

Na dit relaas barstte mevrouw Stanford in snikken uit. Hamilton en zijn vrouw troostten haar en zeiden dat ze moed moest houden. Hamilton sprak natuurlijk niet over de bange vermoedens, die in zijn hoofd opkwamen. Wel maakte hij zich direct klaar om zijn oude vriend te gaan zoeken. Hij zadelde zijn paard, nam wat proviand mee en vulde zijn veldfles.

Mevrouw Stanford nam plaats op de bok van het wagentje, waarmee ze gekomen was en dat bestuurd werd door de cowboy John, en toen reden ze Pecos City uit.

Toen ze nog samen als cowboy op de veeboerderij van Harvey werkten, was Stanford altijd de beste vriend van Hamilton geweest. Een paar jaar geleden had Stanford een boerderij van een oom geërfd. De twee cowboys van zijn oom, Henri en John, waren bij hem in dienst gebleven. Ander personeel was er niet. De boerderij was maar klein vergeleken met andere veeboerderijen.

Onder het rijden vroeg Hamilton aan mevrouw Stanford of haar man soms vijanden in de omgeving had.

„Wel nee," antwoordde mevrouw Stanford. „Je kent Bill toch? Hij is vredelievend van aard en bovendien kwam hij weinig met andere mensen in aanraking. En afgunstig hoeven ze op ons niet te zijn, want we kunnen maar net van ons boerderijtje leven!"

De verdere rit spraken ze weinig meer. Toen ze op de boerderij waren aangekomen en mevrouw Stanford naar binnen

was gegaan om koffie te zetten, zei John fluisterend tegen de sheriff: ,,Meneer Hamilton, ik moet u wat zeggen. Vorige week vrijdag, terwijl wij aan het werk waren, kwam er iemand naar mijn baas toegereden en samen hebben ze toen een lang gesprek gehad."

,,En heeft je baas je niet gezegd wat die man kwam doen?"

,,Nee, maar Stanford was wel de verdere dag in gedachten verzonken."

Die man was zeker 'n vreemdeling, hè?"

,,Ik heb hem nooit eerder gezien. Het leek me iemand uit de stad," antwoordde John.

Mevrouw Stanford kwam zeggen dat de koffie klaar was. Even later begon de sheriff aan zijn speurtocht naar zijn verdwenen vriend. Wat kwam die man bij Bill doen, dacht hij onder het rijden. Zou het een van de vreemdelingen zijn geweest die op het ogenblik in Pecos City verblijven? Maar wat hebben die op de prairie te zoeken? En wat kunnen ze van een eenvoudige kerel als Bill Stanford verwachten?

Hij keek intussen scherp om zich heen of hij nergens een spoor van Bill kon ontdekken. Maar hij had weinig hoop, want Henri en John kenden dit terrein op hun duimpje en zij hadden een hele dag gezocht en niets gevonden.

Na een paar uur vergeefs zoeken bereikte Hamilton de grens van de weidegronden van Bill Stanford. In de verte verhieven zich wazig de toppen van een gebergte en daarvóór, op de vlakte, was duidelijk een groep bomen te zien, die langs een snelstromende beek groeiden. De sheriff was nog ongeveer een kilometer van de beek verwijderd. Jaren geleden had een gelukzoeker in de buurt van de beek een hut gebouwd. Hij hoopte in deze omgeving goud te vinden, maar na maanden van vergeefs zoeken was hij teleurgesteld weggetrokken. De hut diende nu soms als toevluchtsoord voor zwervers en misdadigers, die er beschutting zochten bij slecht weer of er overnachtten.

Hamilton stuurde zijn paard in de richting van dit gebouwtje. De kans bestond dat Bill Stanford vrijwillig of onvrijwillig zijn grondgebied had verlaten en de sheriff wilde bij zijn speurtocht de hut niet verwaarlozen.

Toen hij het bouwsel tot op vrij korte afstand was genaderd, zag hij tot zijn verbazing opeens drie paarden staan. Buiten de hut was geen mens te zien, de eigenaars van de paarden bevonden zich waarschijnlijk binnen. Wat deden ze daar bij zulk mooi weer? Het hele geval had misschien niets te betekenen, maar de sheriff wilde er toch het zijne van weten. Hij sprong uit het zadel en bond zijn paard aan een boom vast. Daarna sloop hij in gebukte houding naar de hut toe. Hij bereikte ongezien de achterkant van het primitieve gebouwtje. Opeens hoorde hij stemmen en toen klonk er een onderdrukte kreet van pijn. Iemand zei met een harde stem: ,,We zijn het wachten nu moe, Stanford. Teken dit papier, anders maken we er een eind aan!"

Sheriff Hamilton kon nauwelijks een kreet van verrassing en woede onderdrukken. Toen kwam hij bliksemsnel in actie. Hij stormde naar de deur en trapte deze met zijn voet open, terwijl hij met zijn rechterhand zijn revolver greep.

De man die blijkbaar zo juist tegen Stanford had gesproken, trok ook een wapen en richtte dit op Hamilton. Maar tot een schot kwam hij niet, want een kogel uit Hamiltons revolver sloeg hem het wapen uit de hand. Met een kreet van verrassing keek de man naar zijn wapen, dat kletterend op de grond viel.

De tweede man die zich in de hut bevond, meende zich nu vlug in de strijd te moeten mengen. Zijn schot miste het doel, omdat de sheriff ook hem het wapen uit de hand schoot.

Hamilton gelastte de twee bandieten in een hoek te gaan staan met het gezicht naar de houten wand. Vervolgens sneed hij snel de touwen door, waarmee de op de grond liggende Stanford was gebonden.

Kreunend kwam Stanford overeind. De eerste minuten kon hij nauwelijks op zijn benen staan. Toen hij wat bijgekomen was, begon hij gymnastische oefeningen te maken om de stijfheid te verdrijven.

,,Kerel, wat hebben die lui met je gedaan?" zei Hamilton medelijdend. Hij zag nu duidelijk tekenen die erop wezen dat zijn vriend met een revolver in het gezicht was geslagen. Hij greep de veldfles van een van de bandieten, die op de ruwhouten tafel stond. Hij voelde dat ze gevuld was en overhandigde ze aan zijn vriend. ,,Hier, Bill, drink eens. Daar zul je van opknappen!"

Stanford dronk met lange teugen en slaakte daarna een zucht. ,,Hè, wat kan water lekker smaken!" zei hij met een poging tot een glimlach. ,,Wel bedankt, Jack, voor je hulp!"

,,Niks te danken," antwoordde de sheriff. ,,Maar vertel me eens gauw, voordat ik die kerels naar de cel breng, wat ze eigenlijk van je wilden."

,,Ze hebben me eerst gevraagd of ik hun mijn land wilde verkopen en toen ik dat weigerde, hebben ze me ontvoerd en gedreigd dat ze me zouden doden als ik de verkoopakte niet wilde tekenen."

,,Maar," zei de sheriff nadenkend, ,,waarom wilden ze met alle geweld jouw stukje land kopen, Bill? O, wacht eens even, nu begrijp ik het!" riep hij opeens uit. ,,In Pecos City zijn de laatste tijd tamelijk veel vreemdelingen en er ging een gerucht, dat er in deze buurt op nogal geheimzinnige manier naar goud wordt gezocht."

,,Ja, dat was waar," zei Bill Stanford. ,,Deze kerels wilden mijn grond kopen voor de normale prijs. Ze dachten dan vlug rijk te worden, want onder mijn grond zit goud. . . een rijke goudader."

,,Dus die oude gelukzoeker van jaren geleden had het tóch bij het rechte eind," zei Hamilton verrast.

,,Ja, maar hij had alleen een kilometer verderop moeten zoeken, daar waar mijn grond begint. . ."

De man van staal

DOOR EEN GAT IN DE WAND VAN HET VLIEGTUIG ZAGEN DE VRIENDEN EEN NOORDAFRIKAANS DORP.

WE GAAN LANDEN. WAT ZAL ER NU GEBEUREN?

IK WEET HET NIET, MAAR IK VERWACHT WEINIG GOEDS VAN DIE LUI!

TED, KEN EN ARCHIE ONTDEKTEN IN INDIA DAT ENKELE BLANKEN WILDE DIEREN UIT HET LAND WEGHAALDEN. LATER WERDEN ZE IN EEN VLIEGTUIG, SAMEN MET EEN LADING DIEREN, WEGGEVOERD.

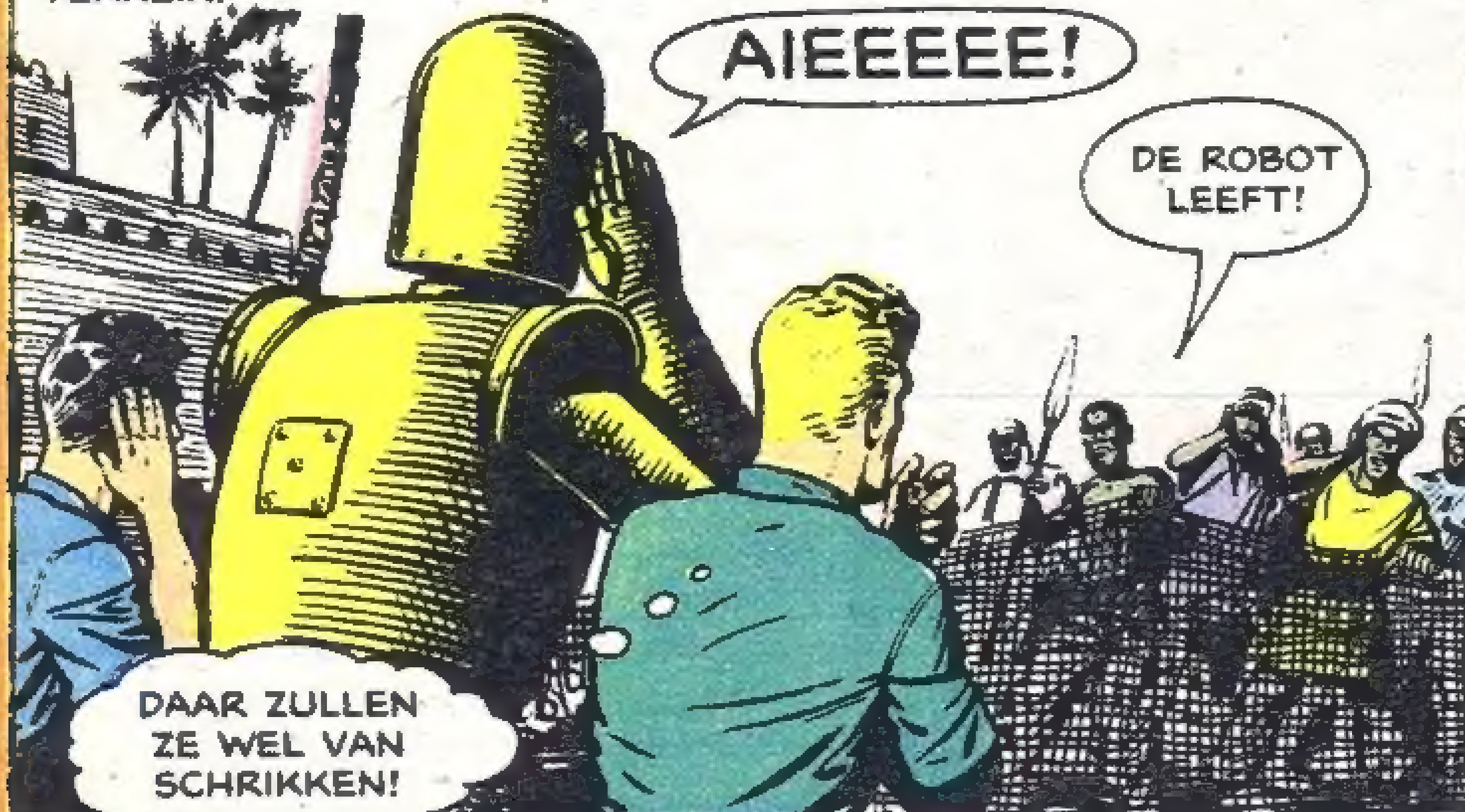

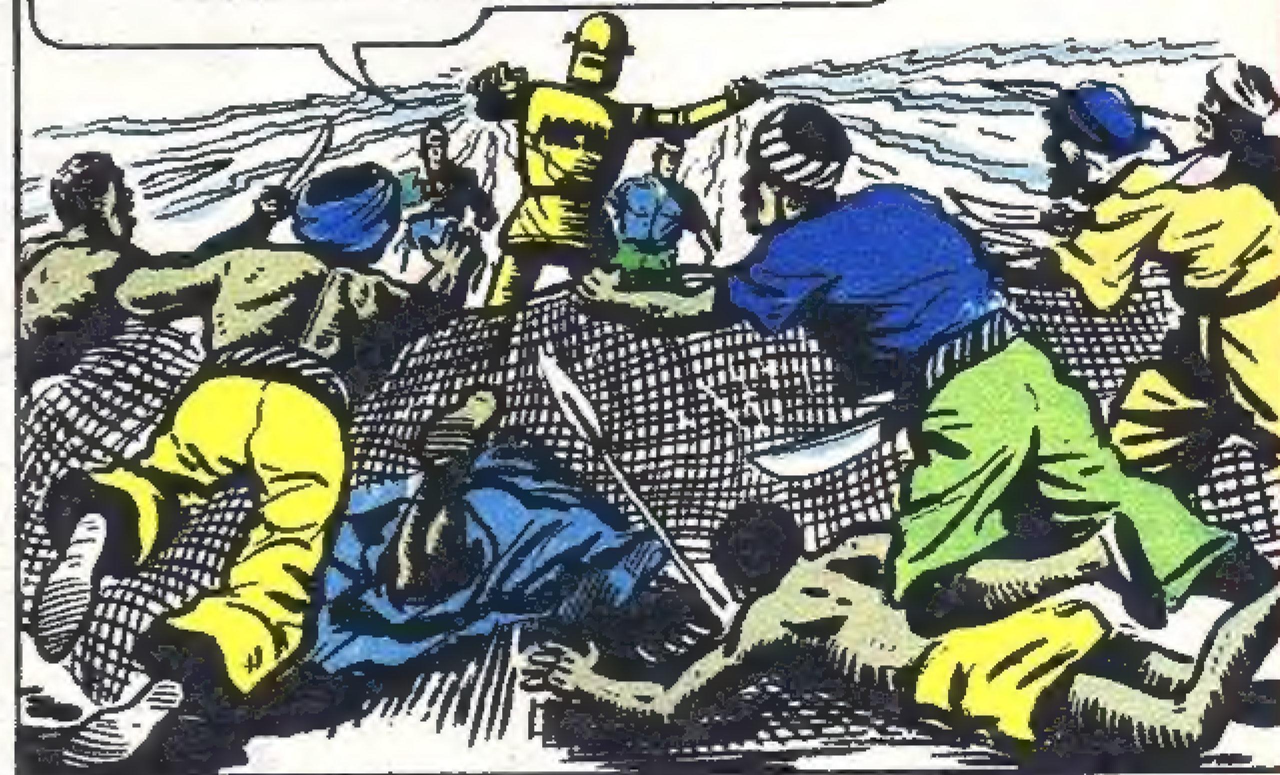

TOEN WEERKLONK EEN COMMANDO.
HET NET, MANNEN! OMSINGEL HEN!

EEN NET WERD UITGEVOUWEN.
VOORUIT, MANNEN! WEES NIET BANG!

TOEN KEN ZAG WAT ER GEBEURDE GAF HIJ DE MOED OP.
WE ZIJN VERLOREN! DAAR KAN ARCHIE NIET TEGENOP!
WACHT EVEN. WE HEBBEN NOG MEER PIJLEN OP ONZE BOOG!

EVEN LATER DREUNDE EEN MACHTIG STEMGELUID OVER HET TERREIN.
AIEEEEE!
DE ROBOT LEEFT!
DAAR ZULLEN ZE WEL VAN SCHRIKKEN!

VERVOLGENS MAAKTE TED ARCHIE MAGNETISCH.
KOM, VLUG, NU HEBBEN WE EEN KANS OM TE ONTSNAPPEN!

ARCHIE STORMDE VOORUIT...
ARCHIE BAANT VOOR ONS DE WEG. VLUG!

EN NU ZO SNEL ALS JE KUNT HET BOS IN!
ALLES GAAT GOED!

DE VRIENDEN WERDEN DOOR ARCHIE DE JUNGLE IN GEDRAGEN, MAAR...
HA, ZE ZULLEN IN DE VAL LOPEN DIE IK HEB OPGESTELD!

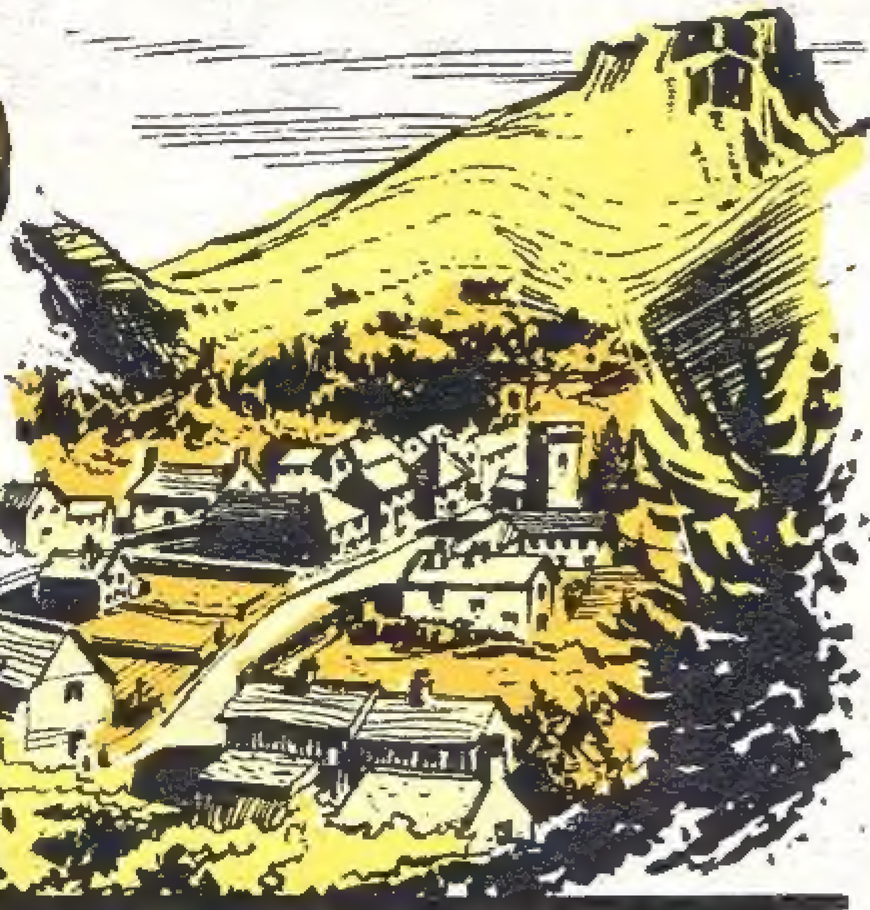

EN ARCHIES VOET BLEEF HAKEN ACHTER EEN TOUW.
HET WERKT! MIJN LIST WERKT!

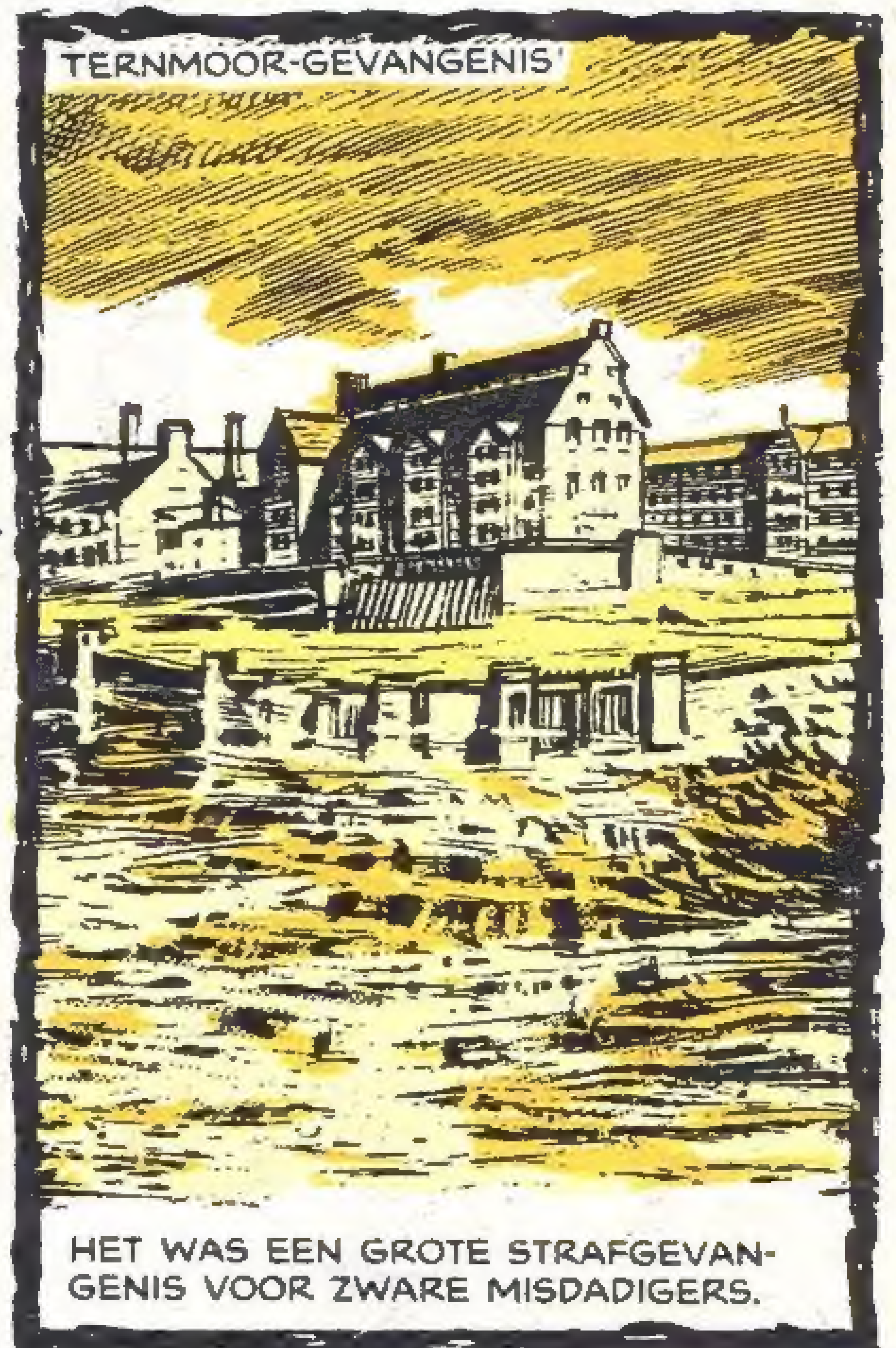

EN EVEN LATER...
...WAS ARCHIE GEVANGEN!

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN WOONDE IN TERNMOOR, EEN DORP DAT EVEN RUSTIG EN VREDIG LEEK TE ZIJN ALS ZOVEEL ANDERE DORPJES IN HET WESTEN VAN ENGELAND. MAAR ER WAS EEN VERSCHIL, WANT IN HET MOERAS IN DE OMGEVING LAG DE...

DE OUDE SAM HAD LINDA DE WEG DOOR HET MOERAS GELEERD.

LINDA BRACHT DE BRIEVEN ROND EN KEEK TOEN NAAR HET ADRES OP HET PAKJE.

VIJF MINUTEN LATER...

TJONGE, WAT IS DE MIST DIK! WAAROM BLAFT LOEK ZO?

TOEN ZAG LINDA HET...

O, WAT BEN IK BLIJ DAT IK JOU ZIE! MIJN WAGEN IS KAPOT!

DAT IS NIET ZO MOOI. HIER MIDDEN IN HET MOERAS!

HOE VER IS HET NAAR HET „HEIDEHUIS"?

O, NIET VER. IK GA ER OOK HEEN. WILT U OP MIJN PAARD RIJDEN?

HET MEISJE NAM DIT AANBOD GRAAG AAN.

MIJN NAAM IS SHEILA FAIRFAX. IK GA LOGEREN BIJ MENEER BRENT.

IK BEN LINDA ROVAN. IK MOET VOOR MIJN VADER EEN PAKJE NAAR DE VILLA BRENGEN.

NA EEN TIJDJE BEREIKTEN DE MEISJES HET HUIS.

DE MENSEN UIT HET DORP KOMEN HIER NIET GRAAG: ZE ZEGGEN DAT HET HIER SPOOKT! ZEKER VANWEGE DE GEVANGENIS!

IK GELOOF NIET IN SPOKEN EN VOOR DIE GEVANGENIS HOEF JE NIET BANG TE ZIJN!

TOEN ZAG LINDA IETS VOOR EEN VAN DE RAMEN.

IEMAND TUURDE DOOR EEN KIJKER NAAR DE GEVANGENIS!

ZE MAAKTE SHEILA ER OPMERKZAAM OP, MAAR TOEN DIE KEEK...

WAAR? IK ZIE NIEMAND!

HIJ IS WEG, MAAR...

WILT U DIT PAKJE AAN MENEER BRENT GEVEN? IK GA GAUW NAAR HUIS!

JA, GOED, HOOR, EN BEDANKT VOOR JE HULP!

MAAR OP DE TERUGWEG...

EN TOCH ZAG IK DUIDELIJK EEN MAN VOOR DAT RAAM STAAN...

EVEN LATER ZEI DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS" KWAAD:

ZEUR NIET! IK HEB GEZEGD DAT JE VOORZICHTIG MOET ZIJN! ALS IEMAND ACHTER ONS PLAN KOMT, IS ALLES VERLOREN!

HET SPIJT ME, MENEER!

SHEILA FAIRFAX LUISTERDE RUSTIG TOE...

Het beest van CHASSELOUP

door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt Lindsay opgebeld door Goujon. Hij wil James dringend spreken. Maar als ze op de afgesproken plaats komen, is Goujon er niet. Op de terugweg worden ze aangehouden door politieagenten en dan blijkt Goujon in de kofferruimte van hun auto verborgen te zijn. Ze krijgen bevel naar het politiebureau te rijden, maar op dat ogenblik gaat Lindsay er vandoor.*

Lindsay liep door een volgende boomgaard. ,,Onzin. Ik zou binnen een paar dagen zó uitgehongerd zijn, dat ik de eerste de beste veldwachter zou aanklampen om een boterham. Zou het bos nu werkelijk zo weinig kansen bieden om me. . . Ach, natuurlijk, de woning van Jean-Louis."

Lindsay voelde het bovendien als zijn plicht om mevrouw Goujon over het gebeurde in te lichten. Tenslotte zou de politie — als die James en hem er echt van verdacht dat ze de kleine Jean-Louis hadden neergeslagen — Lindsay wel nooit in de hut van het slachtoffer komen zoeken. Tegen de tijd dat ze mevrouw Goujon gingen ondervragen, zou hij wel weer zien.

Terwijl hij zich verder een weg door het bos baande, bedacht Lindsay dat mevrouw Goujon misschien wel meer wist van de raadselachtige gebeurtenissen van deze avond. Tenslotte had ze Jean-Louis een paar nachten geleden verboden om ook maar een woord met de twee Engelsen over de zaak-De la Faine te wisselen. Het was dus heel goed mogelijk, dat ze meer wist van de hele zaak. Misschien kon ze hem wel de oplossing geven van dat vreemde zinnetje: ,,Het beest houdt de wacht".

Plotseling hield Lindsay zijn pas in, toen een andere gedachte bij hem opkwam. Zou mevrouw Goujon hem en James er niet onmiddellijk van verdenken dat zij haar man zo hadden toegetakeld? Dat zou afhangen van wat ze wist. Als ze genoeg wist om te begrijpen, dat de twee Engelsen volmaakt onschuldig waren aan de laffe aanval op haar man, dan hoefde ze dat de politie in Rennes maar aan het verstand te brengen en ook James zou weer een vrij man zijn. ,,In elk geval riskeer ik het. Ik ga naar mevrouw Goujon," besloot Lindsay.

Het was maar goed dat Lindsay zich zo fit voelde, want deze nachtelijke tocht door een stikdonker, onbekend bos was een zwaar karwei. Hij wist dat hij zich iets ten zuiden van de grote weg naar Lorient bevond. Ergens zou hij die weg moeten oversteken om dan verder te gaan in dezelfde richting als de weg van Plélan naar Paimpont. Als hij eenmaal zover was, moest het mogelijk zijn om uit te maken waar de hut van de kolenbrander zich ongeveer bevond.

De grote weg oversteken zou de meest riskante onderneming van zijn hele tocht zijn. Want natuurlijk was de politie in Plélan al lang gewaarschuwd en daarom vervolgde hij zijn tocht voorlopig maar door het kreupelhout langs de weg, terwijl hij intussen goed uitkeek naar bekende punten. Het uitstel leverde hem niet veel op, want na enige tijd moest hij een andere weg — die naar Redon — oversteken en daar raakte hij bijna in moeilijkheden.

Toen hij de top van een klein heuveltje beklommen had, merkte hij dat hij zich veel te dicht bij een vlak erachter gelegen groepje huizen bevond. Hij dook vlug weg onder het afdak van een stal en terwijl hij overlegde wat hem nu te doen stond, hoorde hij achter zich het zachte getok van kippen. Opeens schrok hij. Van de kant van de weg naderden voetstappen; het waren kennelijk twee mensen op klompen. Hij wilde niet zo dicht bij de stal gezien worden en omdat hij vermoedde dat deze wandelaars niets van de schietpartij van daarstraks hadden ge-

hoord, besloot hij het er maar op te wagen. Hij liep de weg op. Helaas was het tweetal, een man en een vrouw, veel dichterbij dan hij had verwacht. Ze stonden verschrikt stil toen ze hem zagen en de vrouw verschool zich angstig achter de man.

,,Ah, goedenavond," zei Lindsay zo rustig mogelijk. ,,Weet u of dit de weg naar Redon is?"

Ongewoon lang bleef het stil, terwijl de boer Lindsay aanstaarde. ,,Wat?" bracht hij tenslotte met een krakende stem uit. ,,Moet je naar Redon?"

,,Ja, ik heb pech met mijn wagen. . ."

,,Heb je pech met je wagen?"

,,Ja, meneer," zei Lindsay ongeduldig.

,,Maar ik zag je uit mijn schuur komen. Wat deed je daar dan?"

,,Ik verzeker u dat ik niet in uw schuur ben geweest," antwoordde Lindsay. Intussen luisterde hij scherp of er geen wagen, een politiewagen bijvoorbeeld, over de weg naderde.

,,Misschien zat hij wel achter de kippen aan," mompelde de vrouw, terwijl ze een onheilspellende blik op Lindsay wierp. ,,Twee weken geleden hebben ze nog de vetste gans van Armand gestolen."

Lindsay vond dat het nu tijd werd om er vandoor te gaan. ,,Goedenavond," zei hij beleefd en hij wilde zo ongemerkt mogelijk verdwijnen.

,,Nee, vriend, dat gaat zo maar niet," zei de boer. Hij stak een gespierde arm uit om Lindsay tegen te houden. ,,Jij gaat met mij mee naar de politie in Plélan. . ."

Maar dat was wel het allerlaatste waar Lindsay zin in had. Hij duwde de uitgestoken arm opzij, maar op hetzelfde ogenblik greep de man hem ruw beet. Er ontstond een verwoed gevecht. Lindsay wilde zo snel mogelijk de benen nemen, maar telkens hield de kerel hem tegen. Elk ogenblik kon nu de politie langs komen. Toen het Lindsay niet lukte om zijn aanvaller van zich af te schudden, gaf hij hem een korte, maar felle stoot tussen de ribben. Dat hielp.

Het speet Lindsay dat hij dit moest doen. Hij had de man geen letsel willen toebrengen, maar hij begreep dat hij geen andere keus had. Met een gedempte kreet wankelde de boer achteruit, terwijl zijn vrouw het op een gillen zette. Lindsay rende de weg over. Natuurlijk zou de boer aan iedereen vertellen dat hij in de richting Redon was verdwenen. Eenmaal ver genoeg van het tweetal verwijderd verliet Lindsay de weg weer en liep zo vlug mogelijk over een paar bietenvelden, terwijl hier en daar verontwaardigd schreeuwende patrijzen opvlogen. Intussen was de maan gaan schijnen.

Een eind verderop rustte hij even en verorberde een paar peren, die hij onderweg had opgeraapt. Een slok water uit een beekje friste hem danig op. Daarna vervolgde hij zijn weg, terwijl hij zich bezorgd afvroeg wat James intussen zou zijn overkomen in de handen van de politie. Hoe zou hij ooit kunnen uitleggen waarom zijn neef weggelopen was? En

Lindsay gaf zijn aanvaller een korte, maar felle stoot tussen de ribben.

Aan de lange, droge tong zag hij, dat ze al geruime tijd moest vastzitten.

wat zou er gebeuren als de arme Goujon stierf zonder in staat te zijn geweest te vertellen wie zijn werkelijke aanvallers geweest waren? Zulke en andere gedachten bekropen Lindsay tijdens zijn langdurige nachtelijke tocht. Toen hij uren later, vermoeid en niet zonder kleerscheuren, in de buurt van de kolenbrandershut kwam, had hij er geen flauw idee van hoe laat het was.

Hij herkende het paadje waarlangs Jean-Louis hen een paar nachten geleden had gevoerd toen ze zonder benzine zaten. Hij begon het te volgen en vroeg zich intussen af hoe hij zou worden ontvangen.

Toen hij tot diep in het bos was gevorderd, hoorde hij opeens geritsel van bladeren. Hij bleef stokstijf staan en luisterde. Het was bijna onmogelijk dat iemand hem had gevolgd, maar hij was zijn zenuwen na al die avonturen van de laatste dagen nauwelijks meer de baas en je kon tenslotte nooit weten. Het geritsel van de bladeren bleef maar doorgaan en hij begreep al gauw dat, wat het ook mocht zijn, de oorzaak van dat geritsel op dezelfde plaats bleef. Misschien een wild zwijn, dat in zijn slaap beweegt, dacht hij en wilde weer verder gaan. Maar op dat ogenblik hoorde hij een zacht gekreun. Hij bleef weer staan en hoorde nu, dat het gekreun werd afgewisseld met grommen. Het is een hond, dacht hij.

Terwijl hij zich afvroeg of het misschien Lulu, de hond van Jean-Louis, kon zijn, floot hij zachtjes. Het geschuifel in de afgevallen bladeren hield even op en begon toen weer, luider en sneller dan daarnet. Ze zit natuurlijk in een klem of strik, dacht Lindsay. Hij baande zich resoluut een weg tussen de bomen door in de richting van het geluid.

Hij had het bij het goede eind. Op een steenworp afstand worstelde de hond met iets, waarvan zij zich blijkbaar niet kon bevrijden. Een van haar achterpoten zat vast in een gemene klem met een sterke veer, die waarschijnlijk door een stroper was geplaatst.

„Stil maar," fluisterde Lindsay, terwijl hij het dier voorzichtig naderde. „We zullen je er wel even uit halen."

Het beest bleek hem te herkennen, want zijn staart kwispelde nerveus heen en weer. Maar toch was Lindsay er niet helemaal zeker van hoe de hond zou reageren. De klem was natuurlijk erg pijnlijk en Lulu zou weleens naar hem kunnen uitvallen, als hij haar bezeerde bij het ontspannen van de veer. Hij fluisterde de hond allerlei lieve woordjes toe om haar te kalmeren. Aan de lange, droge tong zag hij, dat ze al geruime tijd moest vastzitten. Hij deed zijn windjack uit en probeerde het over de kop van het dier te krijgen om haar zo onder bedwang te houden. Ze stribbelde tegen, maar tenslotte lukte het. Hij moest zien het jack over haar kop te houden, terwijl hij tegelijkertijd probeerde de klem los te maken. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, want Lulu was erg sterk en had bovendien erg pijn. Lindsay moest achter haar zien te komen zonder haar kop los te laten, om zo met zijn voet de klem los te krijgen. Het dier kreunde onder zijn pogingen. Lindsay klemde zijn tanden op elkaar en met een klap sloeg de klem open. Wild begon Lulu in het rond te springen.

Lindsay trok zijn windjack weer aan, veegde het zweet van zijn voorhoofd en riep de hond. Ze kwam onmiddellijk. Ze sprong tegen hem op om uit pure dankbaarheid zijn gezicht te likken. Hij had haar vertrouwen nu wel volledig gewonnen en rustig stond ze hem toe dat hij haar poot onderzocht. Gelukkig scheen er niets gebroken te zijn. Lindsay knipte zijn zaklantaarn aan en zag dat de huid lelijk

geschaafd was en hier en daar rood vlees liet zien. Hij diepte een zakdoek op en wond die om de poot. Lulu snuffelde nieuwsgierig aan zijn handen en bleef steeds tegen hem op springen toen hij opnieuw zijn weg vervolgde.

Het was al over elven en Lindsay verwachtte, dat de woning van Goujon in duisternis gehuld zou zijn. Maar mevrouw Goujon zat natuurlijk in angst over haar man, want in de keuken brandde nog licht. Nadat Lindsay even een blik door het raam geworpen had om te zien of ze alleen was, schraapte hij al zijn moed bij elkaar en klopte op de deur. Toen de vrouw Lindsay zag, begreep ze onmiddellijk, dat hij was gekomen om haar nieuws over haar man te vertellen.

„Er is hem zeker iets overkomen, meneer?" vroeg ze angstig, terwijl ze hem binnenliet. „O, meneer, ik zit zo in angst. Hij moest al uren thuis zijn. Maar wat ziet u er uit. Voelt u zich wel helemaal in orde?"

Terwijl Lulu haar plaats bij het vuur opzocht, liet Lindsay zich doodmoe in een stoel zakken. Dankbaar nam hij het glas melk aan dat mevrouw Goujon hem aanreikte. Hoewel hij haar een lang verhaal moest vertellen, wist hij haar vlug op de hoogte te brengen van wat er die avond was gebeurd.

„Ach, ik wist wel, dat dit zou gebeuren," zei ze handenwringend. „Ik heb het aan voelen komen. Natuurlijk verwijt ik u en uw vriend niets. Nee, ik verwijt het mezelf. Ik had Jean-Louis die avond toen u hier was alles aan uw vriend moeten laten vertellen. Dan was dit waarschijnlijk nooit gebeurd. . . "

„Wilde hij ons spreken over het geval van meneer de la Faine? Wat wilde hij ons vertellen? Waarom wilde hij mijn neef vanavond nog spreken?"

„Ach, ik weet het niet," antwoordde ze met een wanhopig gebaar. „Het ging over Raoul de la Faine, dat is alles wat ik weet. Hij wist iets van de zaak. Iets belangrijks. Maar hij heeft het mij nooit willen vertellen. Hij wilde mij niet in moeilijkheden brengen, zei hij. Hij zat er de laatste dagen erg over in."

„Dacht hij dat Raoul de la Faine onschuldig was?"

„Ja, ja, dat denken wij allebei. We weten het zeker. Ik ken Raoul al vanaf zijn schooltijd. Jean-Louis wist iets, maar ja, hij is maar een armzalige kolenbrander en u weet ook wel dat hier belangrijke personen in betrokken zijn. . ." Ze sloeg haar handen wanhopig in elkaar en ijsbeerde heen en weer. „En nu is mijn man zwaar gewond. Ik moet naar hem toe."

„Wilt u mij een grote dienst bewijzen, mevrouw?" vroeg Lindsay. „Zeg alstublieft niet tegen de politie dat ik hier ben. Ze hebben mijn neef gearresteerd en onze enige kans is, dat ik iets aan het licht breng, waaruit blijkt dat hij onschuldig is. Daarom ben ik ontsnapt."

„Maar wat kunt u in uw eentje doen?" vroeg ze, terwijl ze een sjaal om haar schouders sloeg en een paar schoenen aantrok. „Wat kunt u doen?"

„Ik weet het niet, ik weet het nog niet," gaf Lindsay toe, terwijl hij zijn handen bij het vuur hield. Hij kreeg opeens het gevoel dat alles hopeloos was en dat hij nog het beste deed maar met mevrouw Goujon mee te gaan naar het politiebureau. „Ziet u," begon hij weer, terwijl hij opkeek naar de vrouw naast hem, „mijn neef is ervan overtuigd dat Raoul de la Faine onschuldig is. Hij was er zeker van dat uw man hem het bewijs daarvan kon leveren."

„Kom, ik moet gaan," zei mevrouw Goujon moedig. „Denkt u dat mijn man zal. . . sterven? U zei dat hij nog sprak. Wat zei hij?"

Lindsay was zo over zijn toeren, dat hij het belangrijkste van alles nog was vergeten. „Ja, natuurlijk," riep hij verrast. „Jean-Louis zei: „Het beest houdt de wacht"."

Ze keek hem niet-begrijpend aan.

„Zegt dat u iets, mevrouw Goujon?"

Ze schudde het hoofd. „Het beest houdt de wacht," herhaalde ze. „Ik begrijp niet wat dat betekent. Maar kom, ik moet gaan. . ."

In de hoek stond Lulu onmiddellijk op. Ze legde een poot op Lindsays knie en bewoog rusteloos haar staart. „Wat is er dan?" vroeg hij.

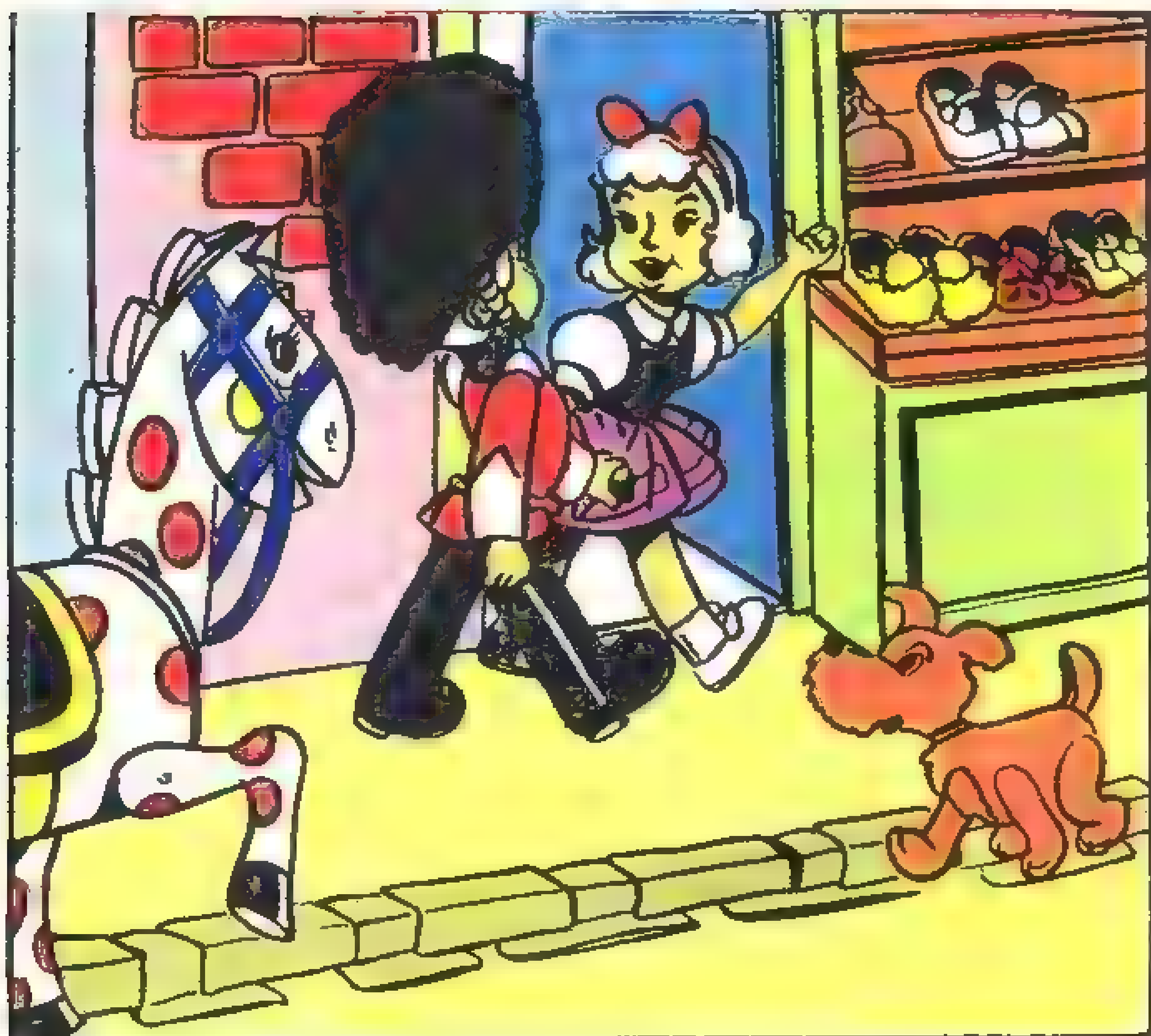
De oren van de hond gingen rechtop staan, ze liep snel en onhoorbaar naar de deur en kwam toen weer bij Lindsay terug. Hij en mevrouw Goujon luisterden aandachtig.

Wordt vervolgd

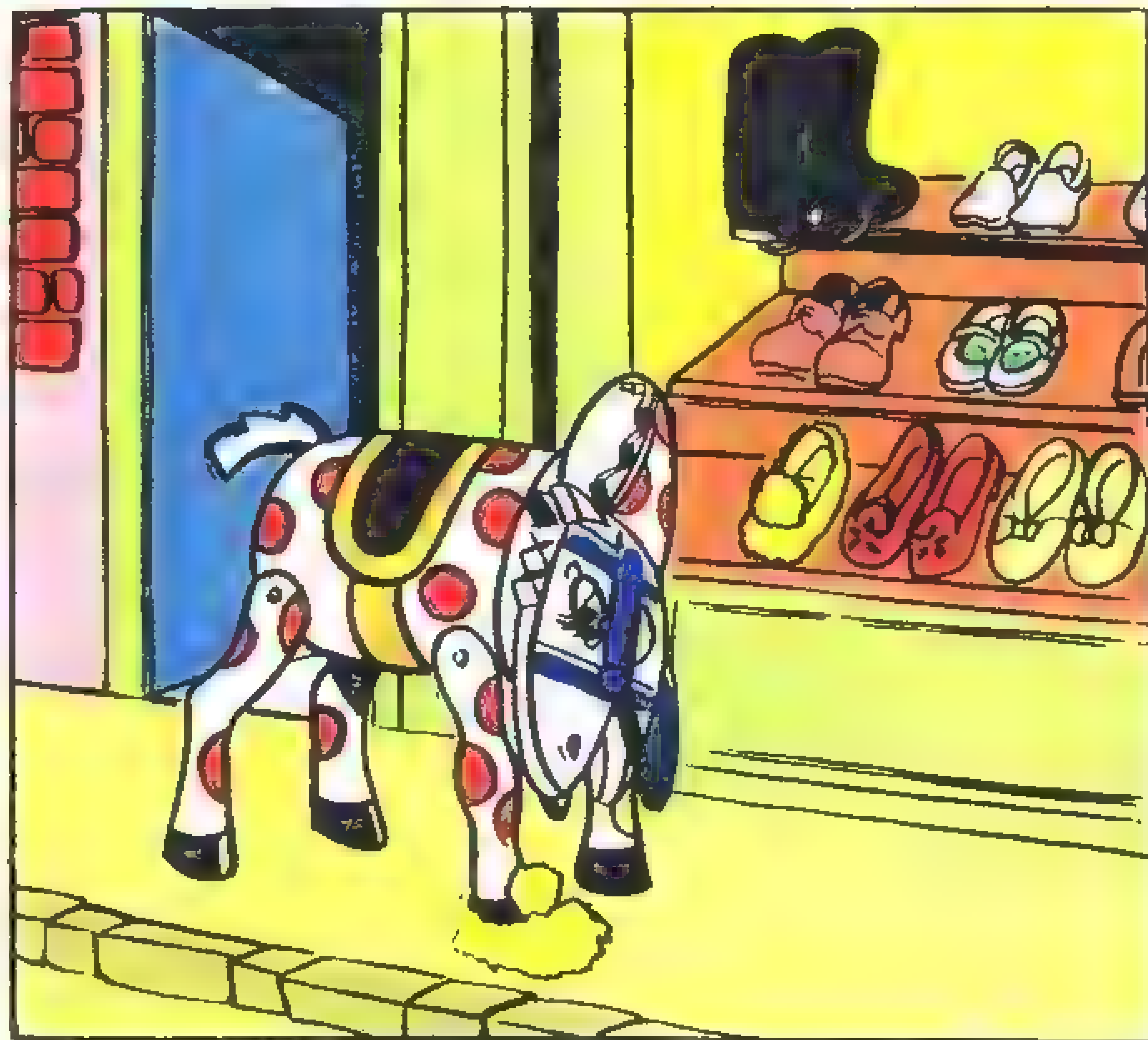

Hij en mevrouw Goujon luisterden aandachtig...

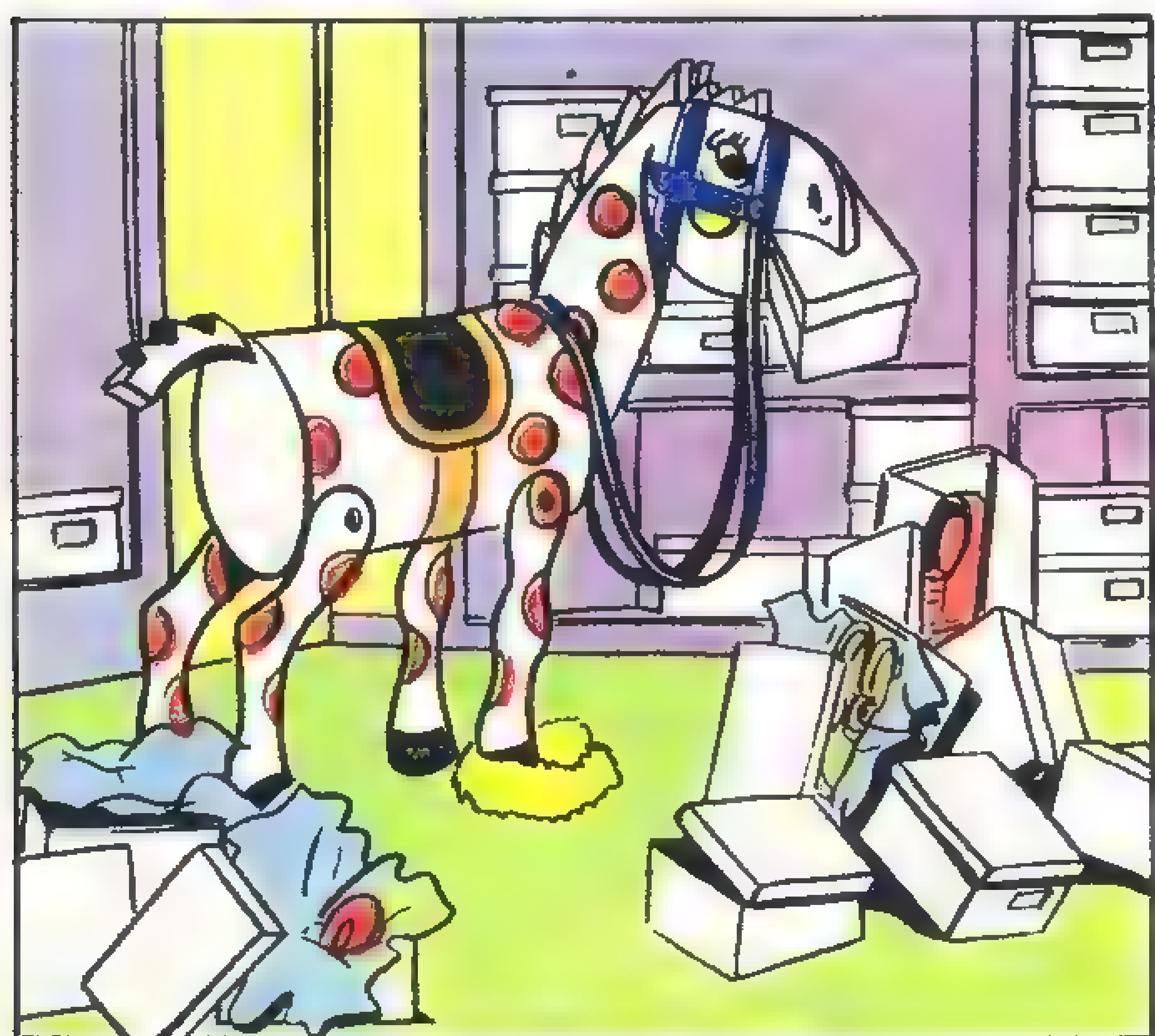
SPELEND

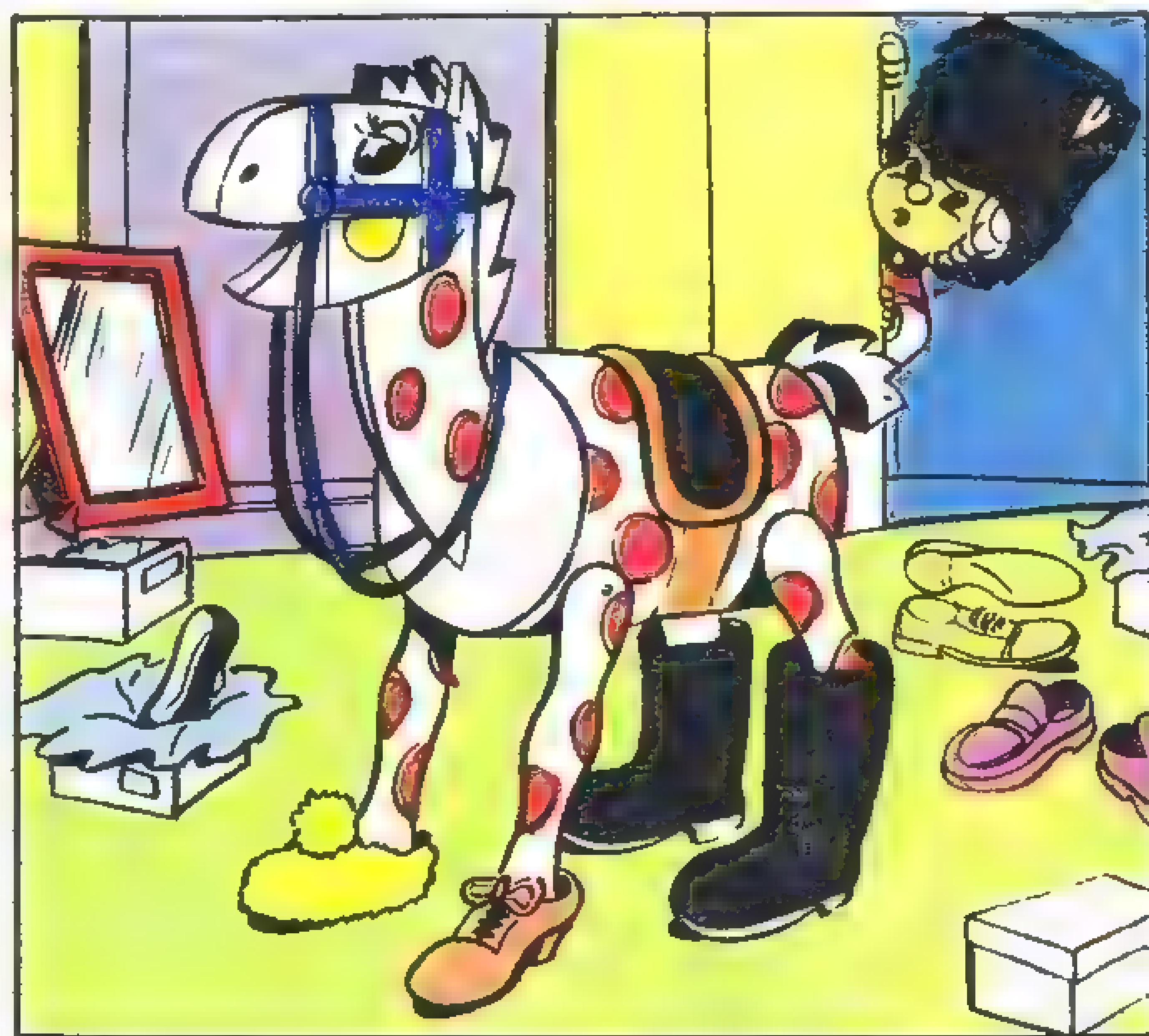
Op een dag wilde Dollie een paar schoenen gaan kopen en ze vroeg aan Tommie of hij zin had om mee te gaan. Samen gingen ze naar een schoenenwinkel. Maar Batty, het paard van Tommie, wilde ook graag mee. Misschien koopt Tommie wel een paar mooie nieuwe schoenen voor me, dacht hij.

Maar dat deed Tommie niet. In plaats daarvan liet hij Batty buiten wachten, terwijl hij en Dollie schoenen gingen kopen. Teleurgesteld stond Batty voor de winkel, maar opeens zag hij op een rek voor de etalage een paar leuke pantoffels. Dat is net wat voor mij, dacht hij.

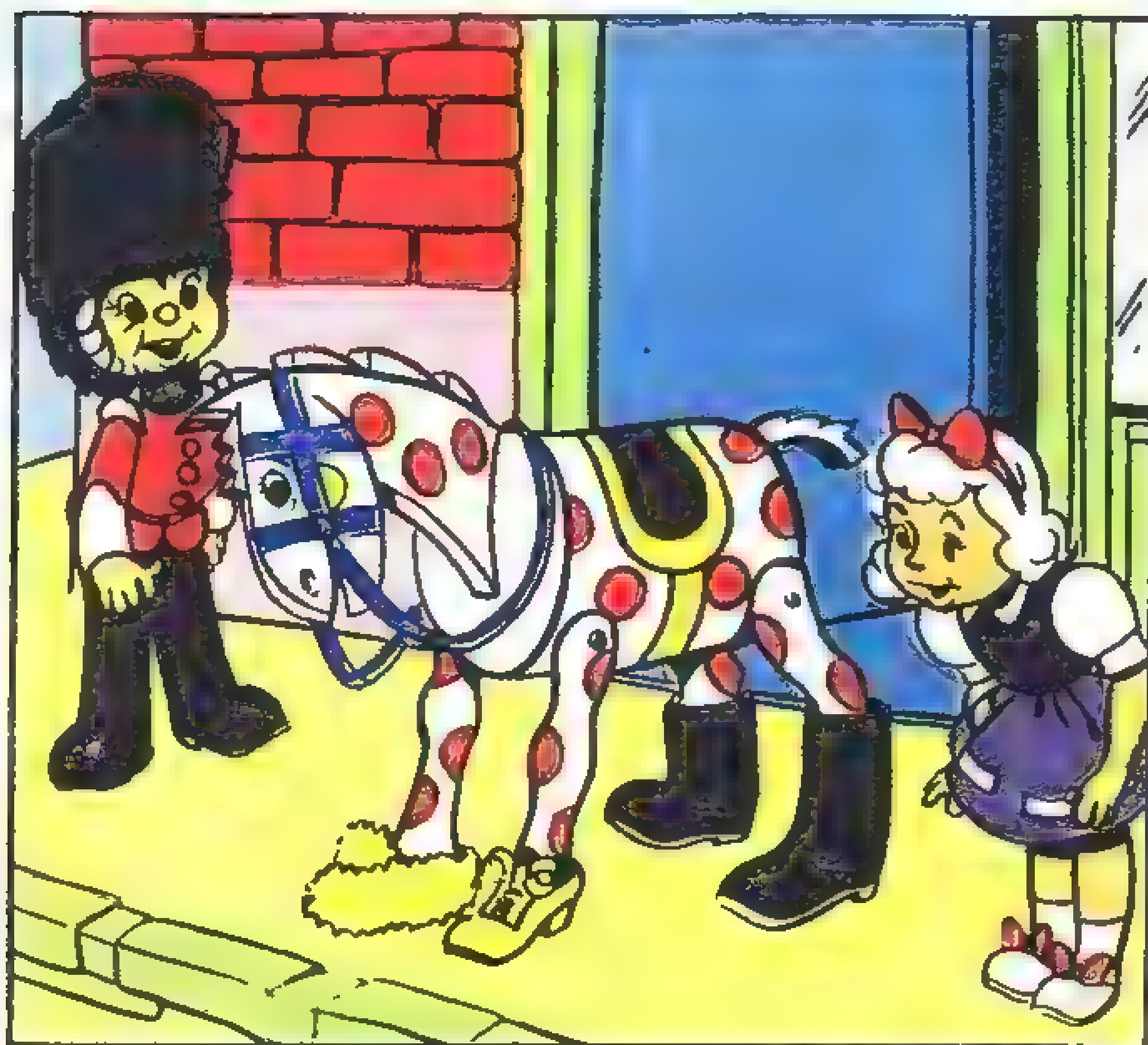

Hij trok een van de pantoffels aan. ,,Hm, wel aardig,'' bromde hij, ,,maar ik wil toch eerst eens even binnen kijken of ze daar soms nog leukere hebben.'' En vlug stapte het paard de winkel binnen. ,,Lieve help, wat een schoenen hebben ze hier!'' riep hij uit. ,,Ik ga ze allemaal passen!''

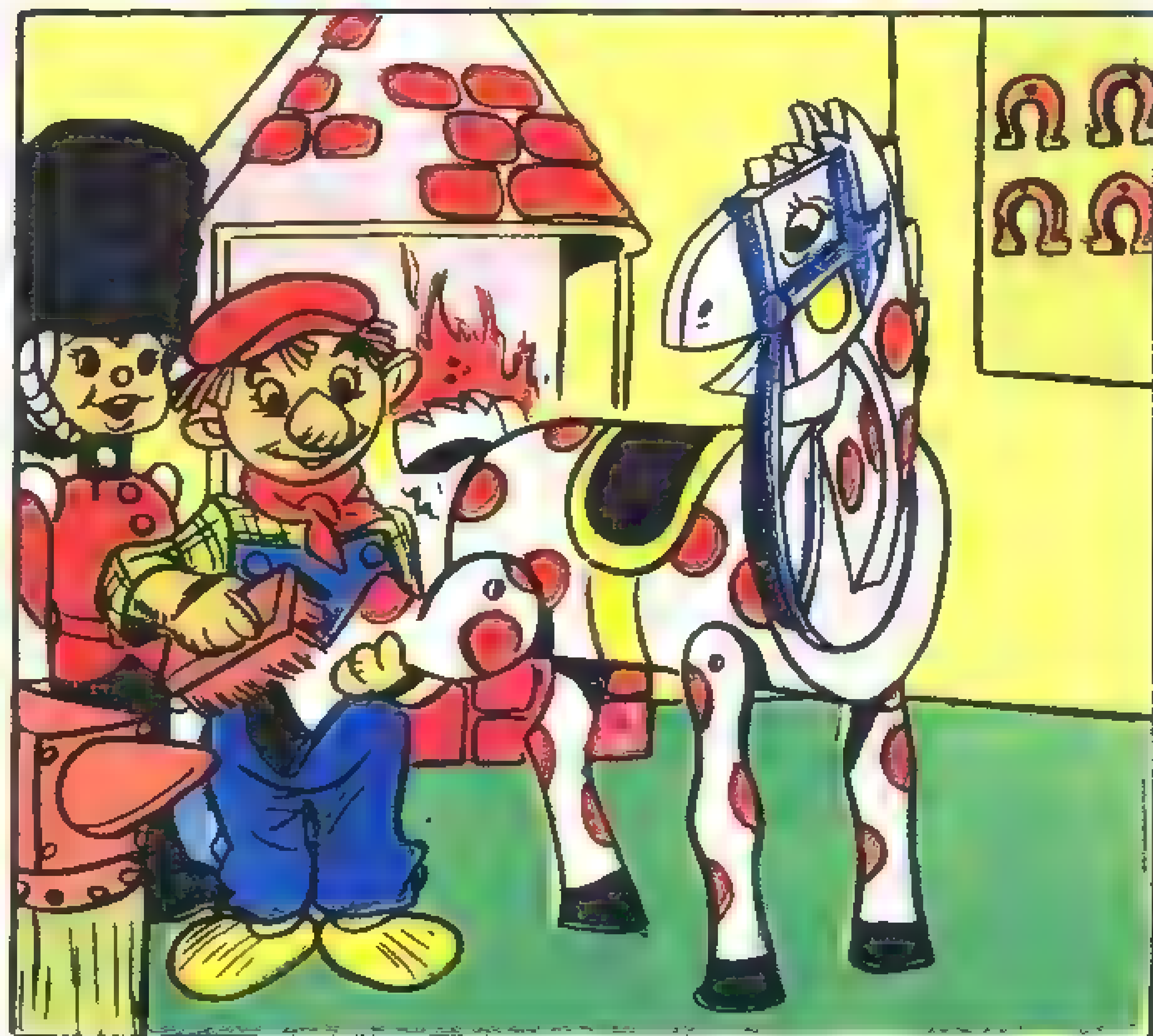

Batty trok de dozen van de planken en paste het ene paar schoenen na het andere. Maar hij maakte daarbij zo'n lawaai, dat Tommie en Dollie het hoorden. ,,Batty, wat doe je?'' riep Tommie, terwijl hij naderbij kwam. ,,Ik wil ook schoenen kopen,'' zei Batty. ,,Ik denk dat ik deze neem!''

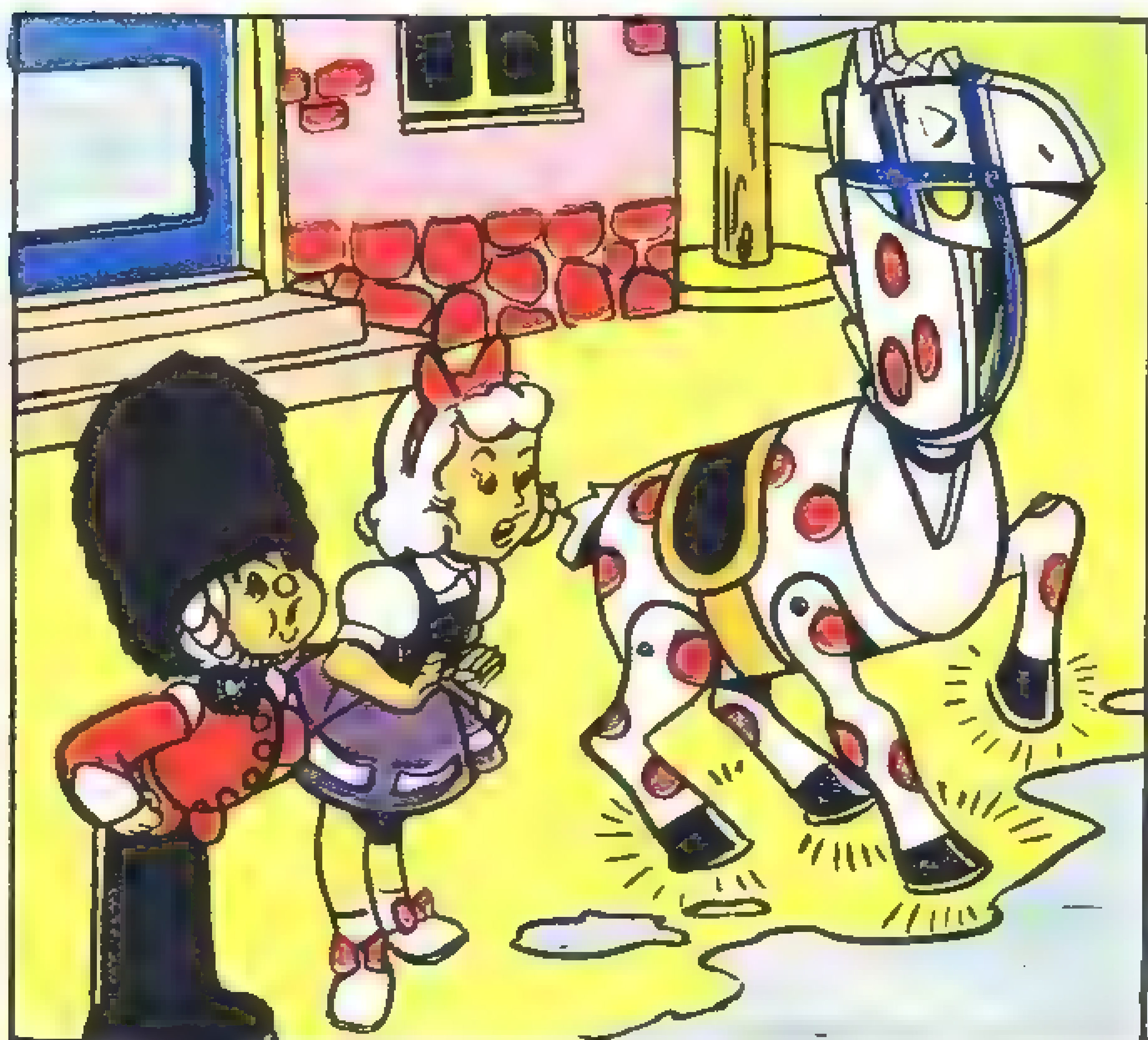
SPEELGOED

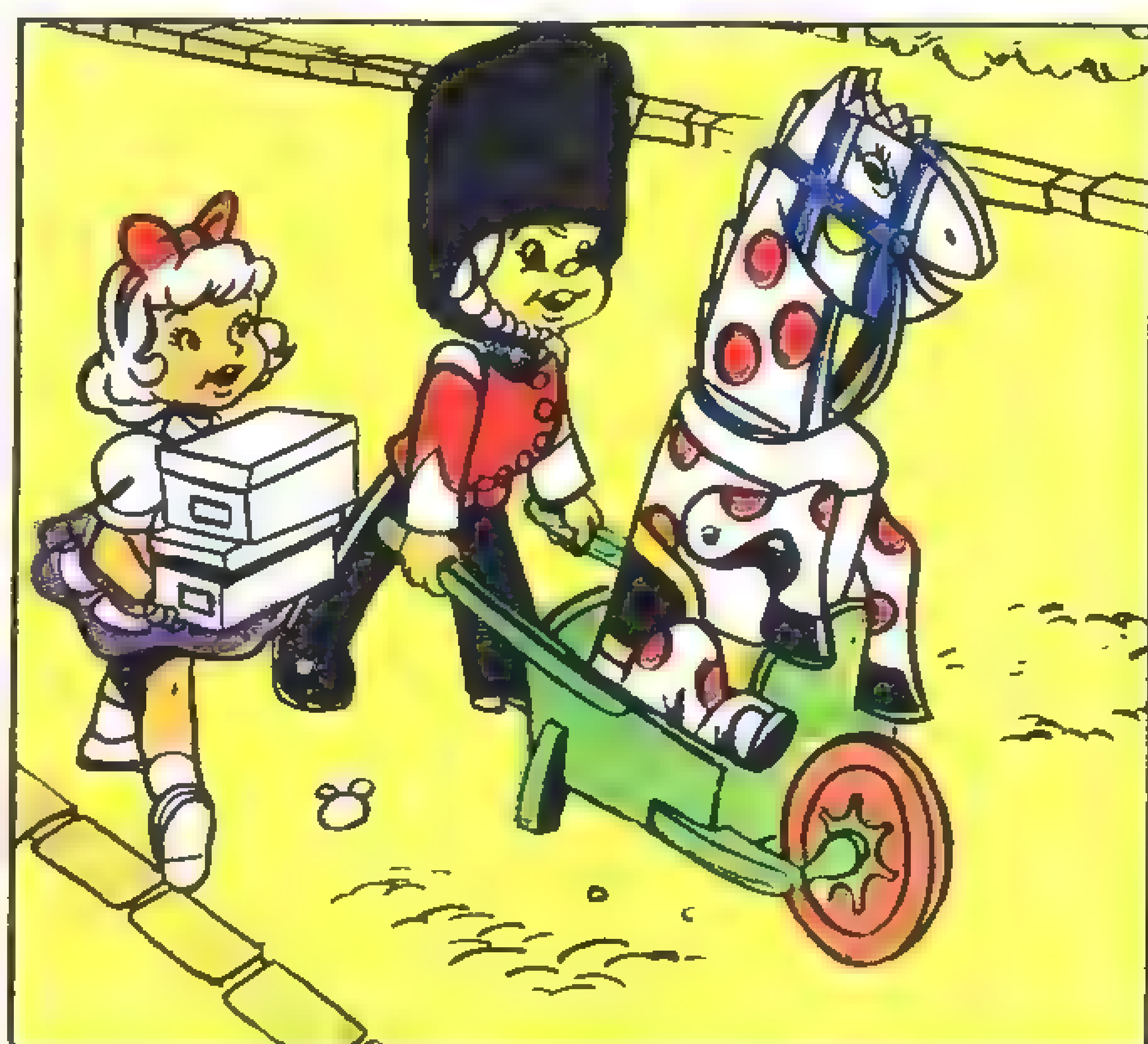
„Maar dat kan toch niet!" zei Dollie, toen ze zag dat Batty twee laarzen, een pantoffel en een damesschoen aan zijn hoeven had. Batty keek een beetje sip, maar Tommie begon te lachen. „Goed," zei hij toen, „dan zullen we voor jouw hoeven ook iets nieuws gaan kopen. Kom maar mee!"

Tommie en Dollie brachten Batty naar de smederij. Tommie vroeg aan de smid of hij Batty opnieuw wilde beslaan en dat wilde de smid wel. Het beslaan was gauw klaar en toen zei Batty: „Ach, meneer de smid, wilt u nu misschien ook mijn hoeven nog een beetje oppoetsen?"

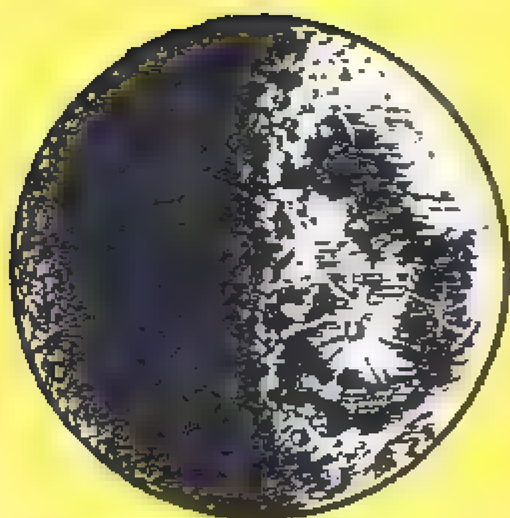

Toen de smid klaar was, straalde Batty van trots. „Kom," zei Tommie, „nu gaan we thuis een kopje thee drinken." Maar vlak voor de smederij waren een paar grote modderplassen. „Lieve help," zei Batty, „ik kan niet door die plassen, nu mijn hoeven zo mooi zijn! Dat zou zonde zijn!"

„Maar hoe moeten we dan thuiskomen?" vroeg Dollie. Toen kreeg Tommie een idee. Hij leende van de smid een kruiwagen, zette Batty erin en reed hem naar huis. „Dank je wel, Tommie," zei Batty. „Dat was een goed idee! Nu kunnen mijn kennissen goed zien hoe schoon mijn hoeven zijn!"

Wereld-quiz

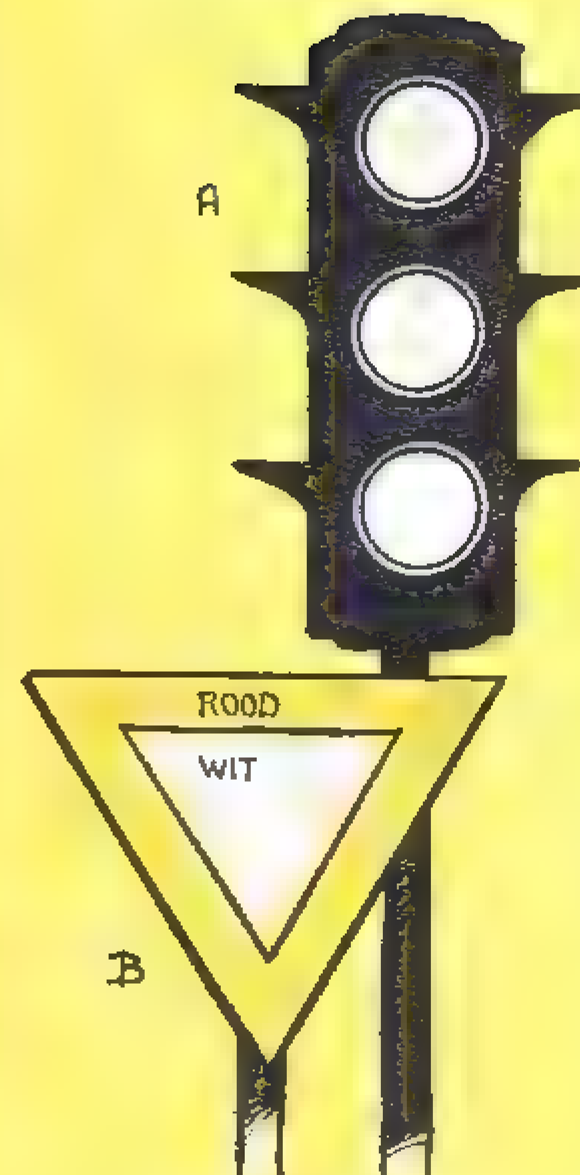
1. DE MAAN STAAT
A. 185.000
B. 285.000
C. 385.000 KM VAN ONS AF.

2. DEZE VOGEL ZINGT 'S NACHTS. HET IS DE...

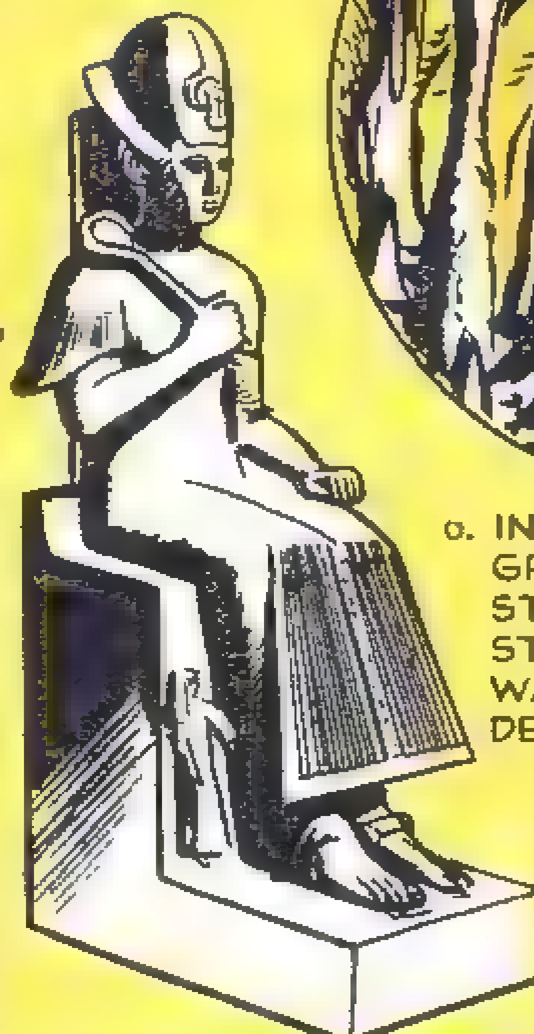
3. WIE IS DEZE FILMKOMIEK?

4. A. WELKE ZIJN DE KLEUREN VAN DIT VERKEERSLICHT VAN BOVEN NAAR BENEDEN EN WAT IS HUN BETEKENIS?

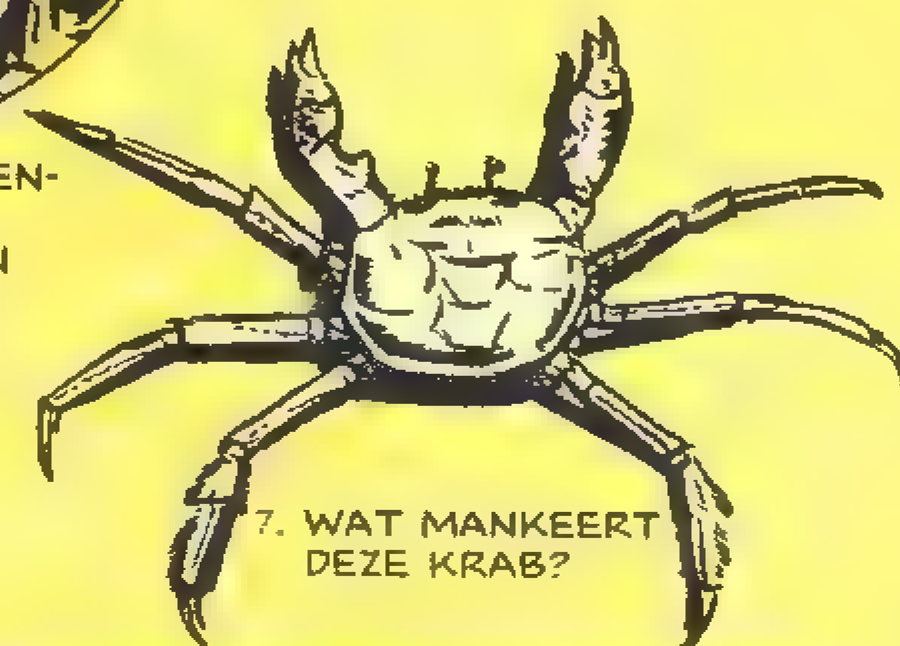
B. WAT BETEKENT HET VERKEERSBORD?

5. RAMSES II WAS EEN
A. EGYPTISCHE KONING
B. PERZISCHE KONING
C. GRIEKSE KONING

6. IN EEN DRUIPSTEENGROT VIND JE STALACTIETEN EN STALAGMIETEN. WAT BETEKENEN DEZE WOORDEN?

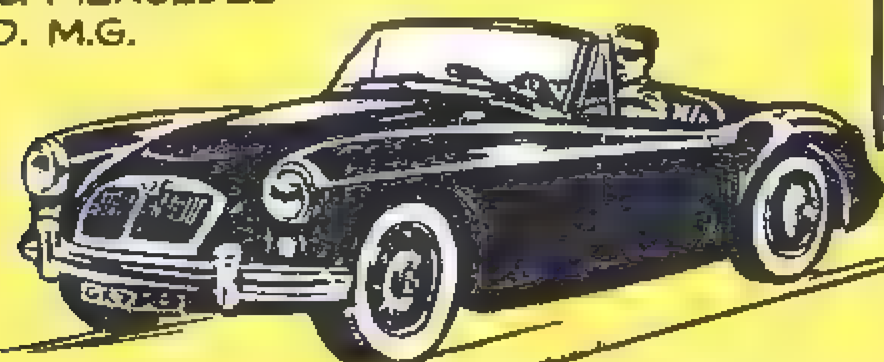

7. WAT MANKEERT DEZE KRAB?

8. WELK SPREEKWOORD IS HIER UITGEBEELD?

9. DE POPULAIRSTE SPORTWAGEN TER WERELD IS DE
A. TRIUMPH
B. RENAULT FLORIDE
C. MERCEDES
D. M.G.

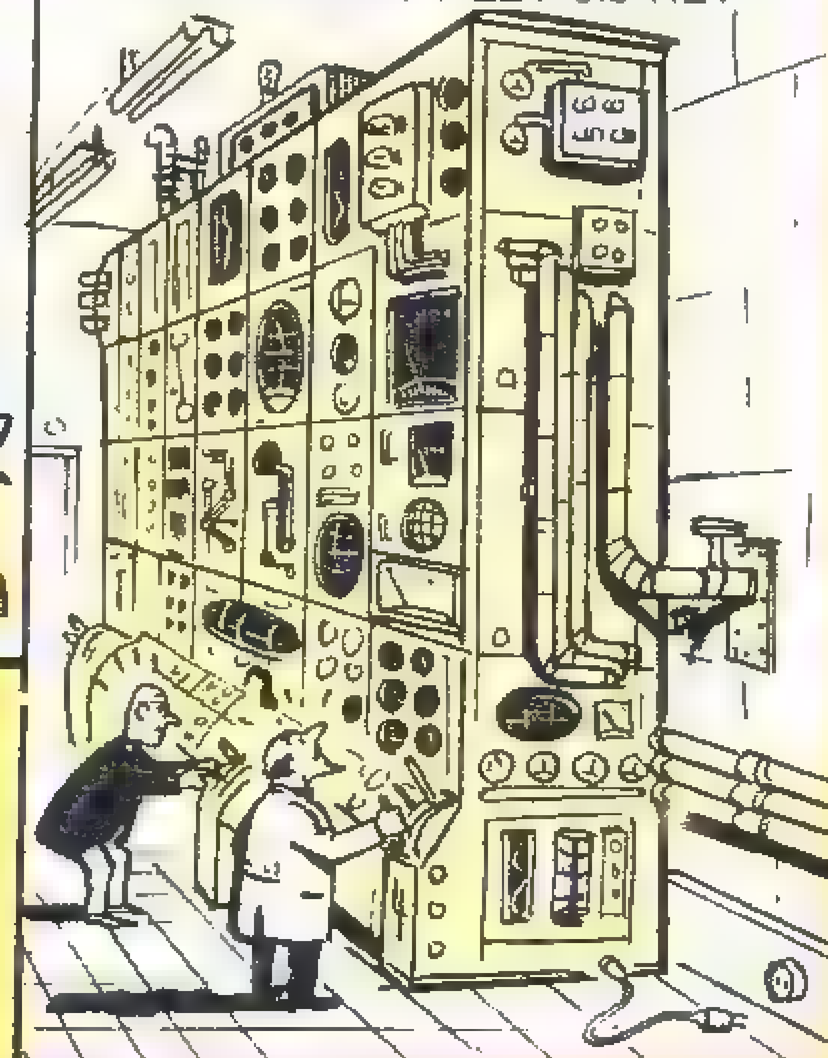

10. WAT BETEKENT DAT?

11. DIT IS EEN
A. VOORN
B. BRASEM
C. BAARS

12. DE TWEE GELEERDEN WETEN NIET WAAROM DEZE MACHINE NIET WERKT. WEET JIJ HET?

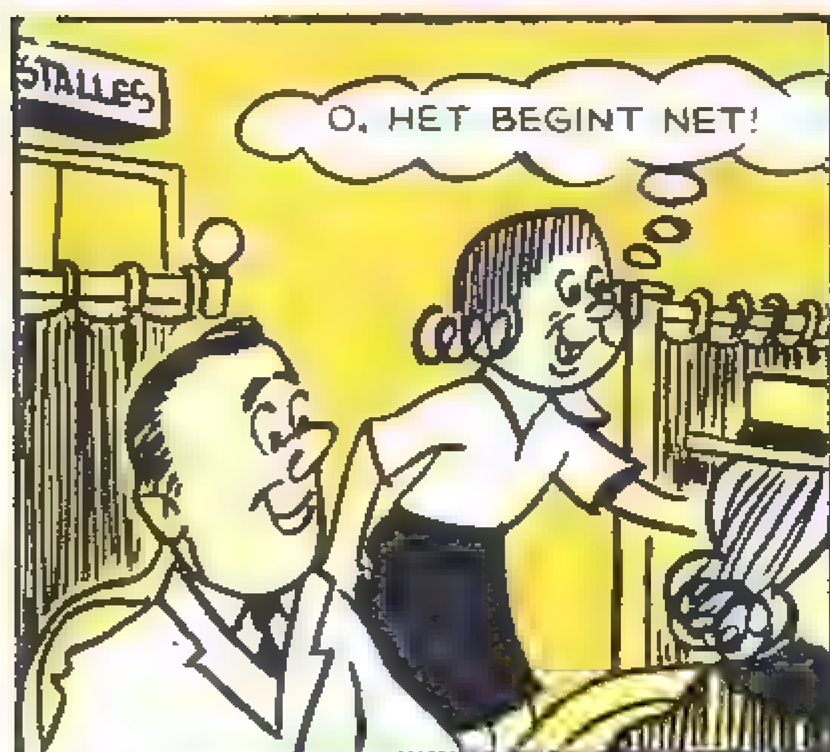
ANTWOORDEN OP BLADZIJDE 30.

BETSY

JE MOET MEER WANDELEN, BETSY! FRISSE LUCHT IS REUZEGEZOND!

GA MAAR FIJN WANDE-LEN. IK GA NAAR DE FILM!

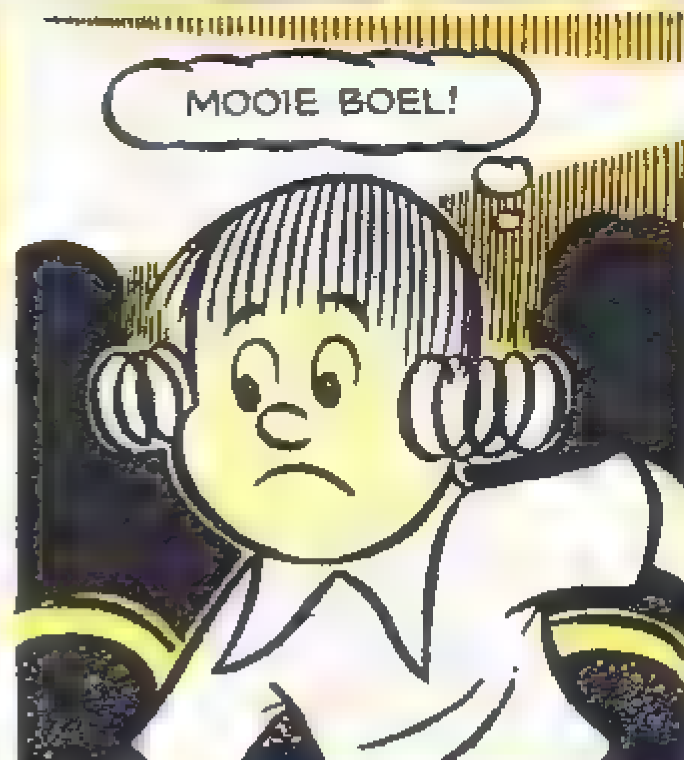

BIOSCOOP
DICK DARING
DE WRAAK VAN RODE AREND
DAT IS VAST EEN MOOIE FILM!

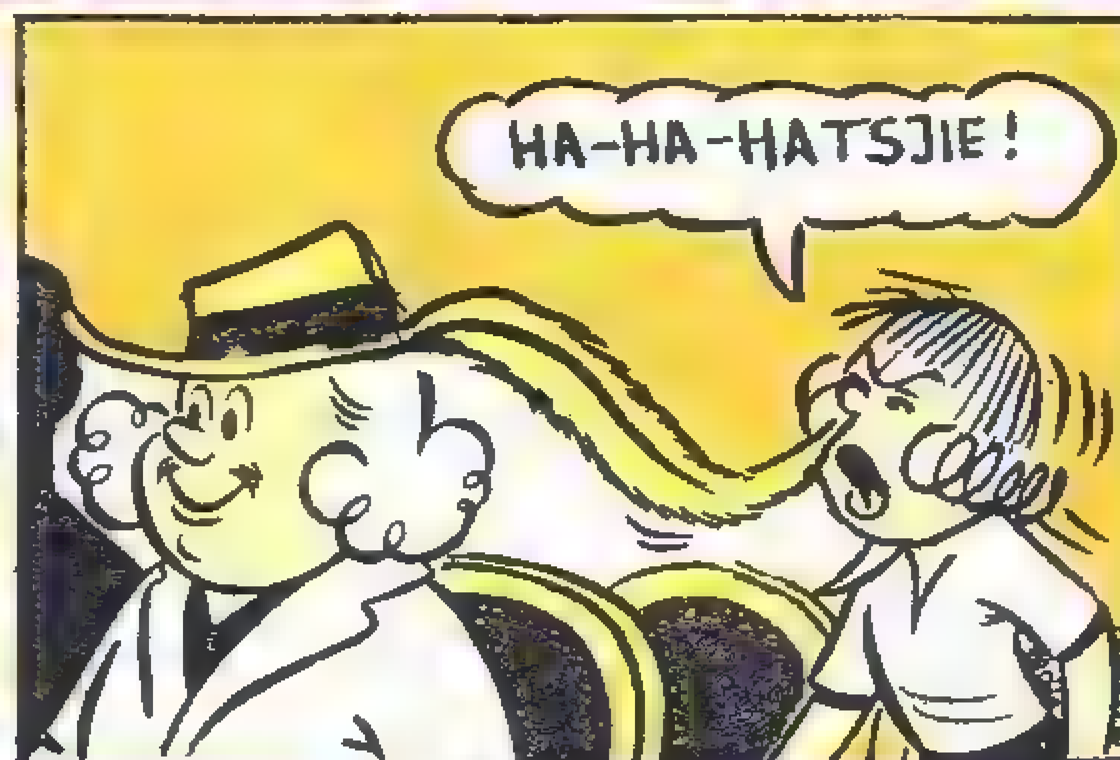

STALLES
O, HET BEGINT NET!

HÈ, BAH, IK ZIE GEEN SIKKEPIT!

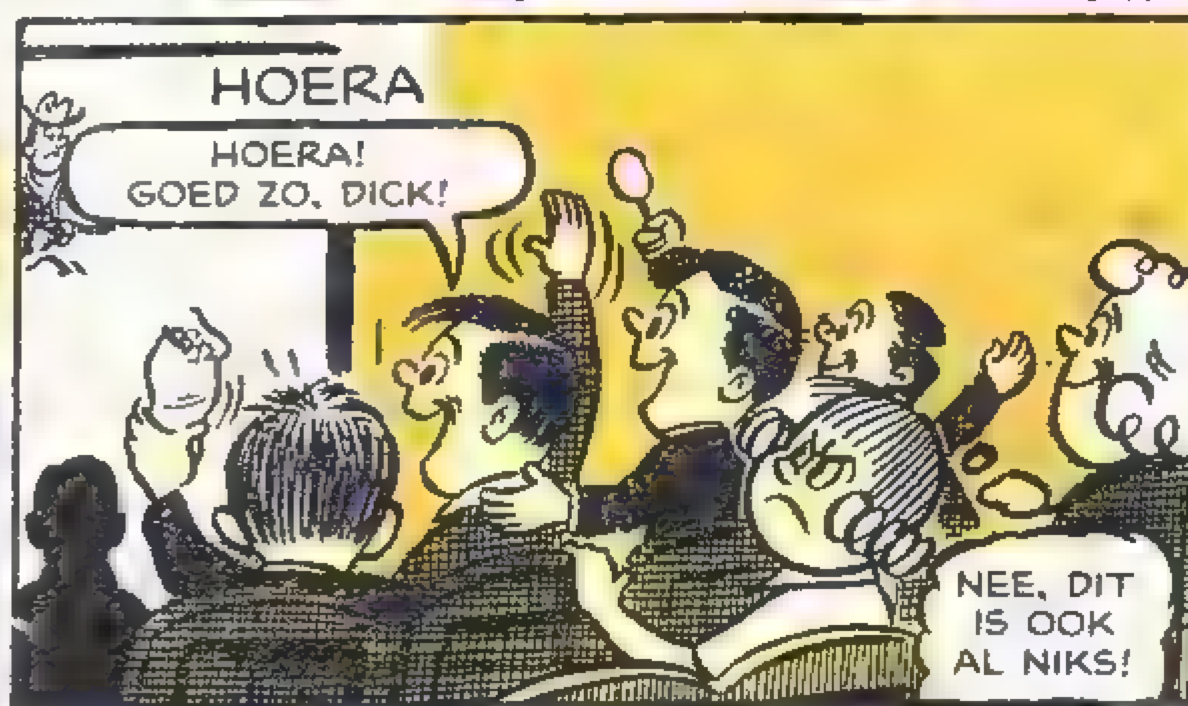

JA, ZO IS HET BETER!

MAAR...
LIEVE HELP, NU ZIE IK WÉÉR NIKS!

MOOIE BOEL!

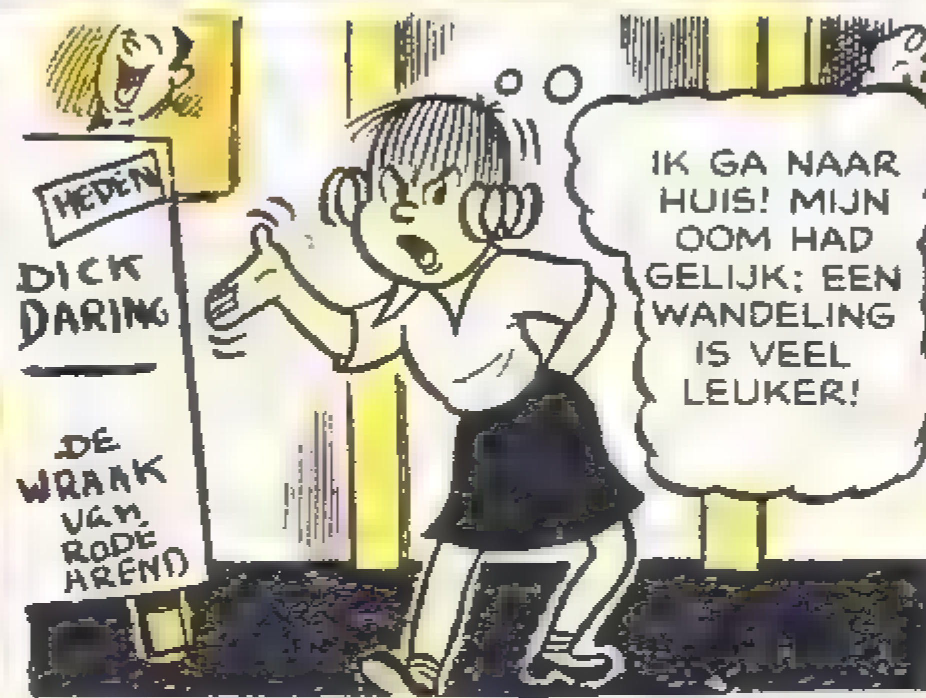

HA-HA-HATSJIE!

BAH, WAT EEN VERVELEND GEDOE!

HOERA
HOERA! GOED ZO, DICK!
NEE, DIT IS OOK AL NIKS!

HÈ, HÈ, NU ZIT IK EINDELIJK GOED.

STORING
DE FILM WORDT ZO GAUW MOGE-LIJK VOORTGEZET
NEE TOCH!

HEDEN
DICK DARING
DE WRAAK VAN RODE AREND
IK GA NAAR HUIS! MIJN OOM HAD GELIJK: EEN WANDELING IS VEEL LEUKER!

HA, BETSY! WEZEN WANDELEN? ALS BELONING KRIJG JE VAN MIJ GELD VOOR EEN BIO-SCOOPJE!
NEE!

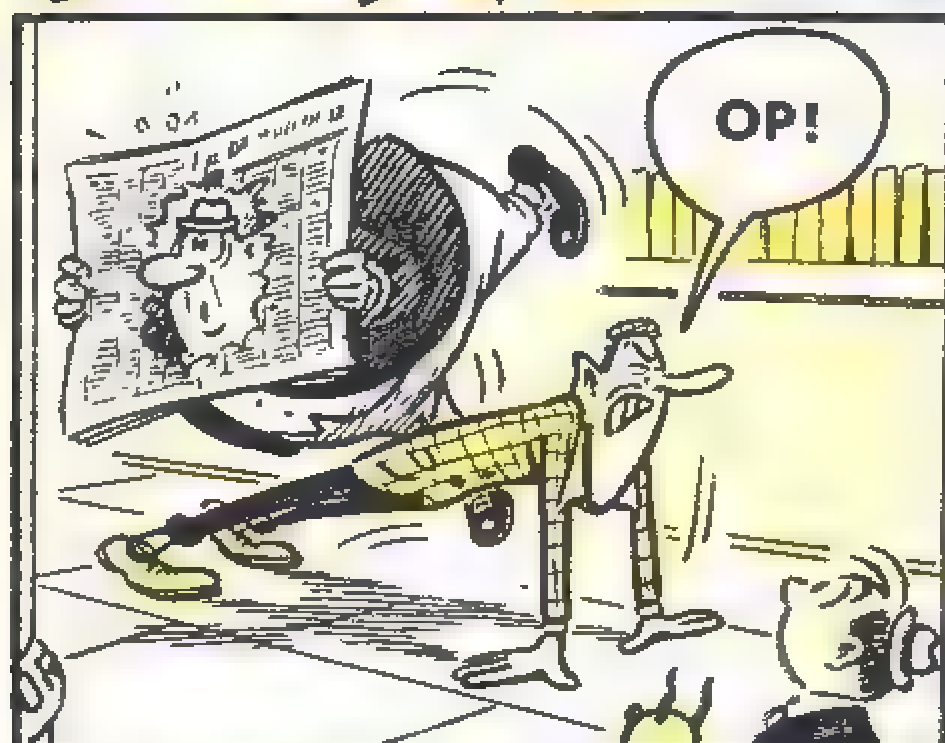
BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

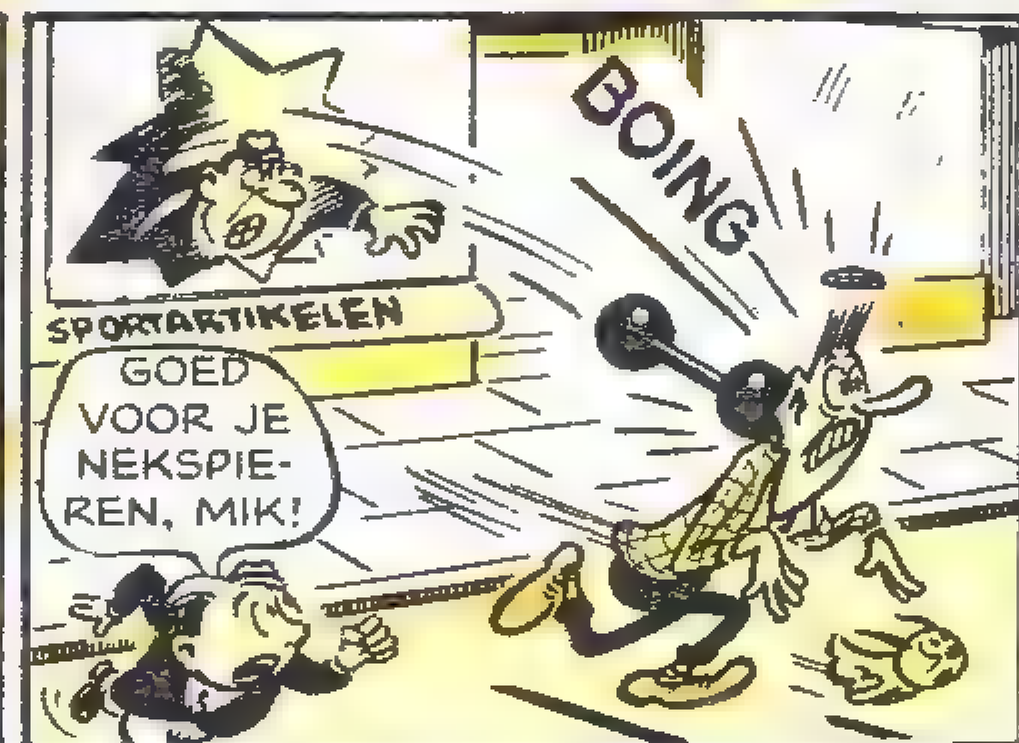
MUG en MIK

Vragen staat vrij

Alaska

D. v. d. Mey in Sassenheim vraagt ons of het waar is dat Alaska vroeger van Rusland is geweest. Ja, dat is waar. Het vasteland van Alaska werd door de Russische expeditie van Behring in 1741 ontdekt. Van 1799 tot 1862 beheerste een Russische handelmaatschappij dit gebied, en van 1862 tot 1867 de Russische regering. Op 30 maart 1867 kochten de Verenigde Staten Alaska van Rusland voor 7.200.000 dollar. In 1958 trad Alaska als negenenveertigste staat toe tot de Verenigde Staten van Noord-Amerika. Het bestuur van dit gebied berust bij een gouverneur, door de president van de V.S. benoemd, die regeert met een wetgevend lichaam van acht senatoren en zestien afgevaardigden, allen uit Alaska. Plaats van vergadering en tevens hoofdstad is Juneau.

Kleurplaat
HARRY BALM

PAMELA MANSBRIDGE

9

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley, aan wie ze de geschiedenis van de broche vertellen. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel.*

Ze keek Jane aan. „Heb jij misschien iets van enige waarde bij je, waarmee we de voorraad kunnen aanvullen?"

„Ja, ik heb. . ." begon Jane en ze had onmiddellijk spijt van haar woorden. „Maar het is niet van mij," vervolgde ze, „en dus kan ik je het ding niet lenen. Het is de sigaretteaansteker, die Robin op de fancy-fair heeft gewonnen. De broer van een meisje in mijn klas is graveur en Robin wil de initialen van pappa erin laten graveren. Maar nu is haar broer juist naar Parijs vertrokken, waar hij een betrekking heeft gekregen. We moeten het nu ergens anders laten doen. De aansteker is van Robin, daarom kan ik je die niet geven."

Caroline trok haar wenkbrauwen op en zei verbaasd: „Waarom niet? Er kan niets mee gebeuren. Ik ben niet van plan hem de spullen werkelijk te verkopen; het is alleen mijn bedoeling ze hem aan te bieden. Leg hem bij de rest."

Ze bleef staan en opende de linnen tas. Op de bodem daarvan zag Jane de artikelen, die Caroline had beschreven. Met tegenzin haalde Jane het doosje met de aansteker uit haar schooltas en legde het bij de andere voorwerpen.

„Dat ziet er echt uit als gestolen goed," zei Caroline met overtuiging.

„Best mogelijk," zei Jane, terwijl zij verder liepen. „We hebben altijd gedacht . . . o, dat weet jij natuurlijk niet."

„Wat? Vertel eens gauw."

En Jane vertelde hoe zij hadden vermoed dat de ontmoeting van Robin met de dame van de werptent en haar verdachte opmerkingen in tegenwoordigheid van Carolines moeder ertoe hadden bijgedragen lady Sudderley een ongunstige indruk van Robin te geven, nog vóór hun bezoek aan de winkel.

„H'm, misschien heb je gelijk," gaf Caroline nadenkend toe. „Tussen twee haakjes: zet nou je hoed af en stop die in in de tas. En zodra we een rustige zijstraat hebben gevonden, trek je je blazer uit en schiet je de jurk aan, die ik heb meegebracht."

Het laatste gedeelte van de verkleedpartij had plaats in een steegje achter een bioscoop; daar tooide Jane zich met de oude jurk van Caroline. Op hetzelfde verlaten plekje wikkelde Caroline de collectie artikelen in een vel bruin papier dat ze eveneens had meegebracht.

„Ik heb de boel niet eerder ingepakt omdat ik hoopte dat jij ook iets zou meebrengen om erbij te doen," zei ze.

Zij liepen langs een omweg naar de Kapelstraat; Jane wilde het risico te worden herkend zo klein mogelijk maken en stond erop achterstraten te volgen. Toen zij de winkel hadden bereikt, bleven zij even staan om de inhoud van de uitstalkast te bekijken. Door de ruit zagen zij dat iemand — waarschijnlijk een klant — zich in de zaak bevond en zij bleven wachten tot die naar buiten was gekomen. Daarna duwden

zij de deur open en gingen naar binnen.

De winkelier, die juist in de kamer aan de achterzijde van de winkel was verdwenen, kwam weer terug; zodra hij hen zag, verscheen op zijn gezicht een norse uitdrukking.

„En. . . wat wensen jullie?" vroeg hij kortaf en onvriendelijk.

„Bent u meneer Smith?" vroeg Caroline met een plat accent, dat Jane verbaasde.

De man knikte.

„Eh. . ." Caroline aarzelde, keek Jane aan, grinnikte schaapachtig en sloeg daarna haar ogen weer naar de man op. „Koopt u tweedehands dingen en zo, baas?" vroeg ze . ervolgens.

„Niet van kinderen," zei meneer Smith. Zijn kleine, glinsterende kraalogen flitsten van Caroline naar Jane en weer terug. „Als je moeder iets wil verkopen, moet ze zelf komen."

„O, maar m'n moeder heeft er niks mee te maken," zei Caroline vlug. „De spullen zijn. . . eh. . . nou ja. . . ze zijn van onszelf. We hebben ze. . . nou ja. . . eh. . . we hebben ze gekregen."

„Zo? En van wie?"

„Oh. . . eh. . . van mensen. . . zo maar," antwoordde Caroline. Ze keek naar de vloer en trok met de punt van haar vuile rechterschoen een cirkel in het stof.

Jane kwam onder de indruk van het talent, waarmee Caroline haar rol speelde. Ze was volkomen een andere persoon geworden.

Meneer Smith aarzelde enige ogenblikken en zei toen: „Wat voor soort spullen zijn dat?" Zijn stem klonk nog afwijzend, maar in zijn ogen was een flauwe tinteling van belangstelling verschenen.

Caroline antwoordde niet, maar haalde het pakket uit de linnen tas, vouwde het open en spreidde de inhoud uit op de toonbank.

Hij nam elk voorwerp op en onderzocht het nauwkeurig. De oorbellen en het armbandje gooide hij terug op het papier. De koperen inktpot volgde spoedig, maar werd iets voorzichtiger behandeld. De kleine vaas, die een sierlijke vorm had, bekeek hij lang, maar tenslotte, na een merkteken aan de onderzijde te hebben bestudeerd, plaatste hij haar ook op het bruine pakpapier. De sigaretteaansteker, die het laatst werd bekeken, hield hij in zijn hand.

„Ik geef je hier twee shilling voor," zei hij. „Die andere rommel heeft geen waarde."

„Twee shilling!" Caroline keek ontdaan. „Hoor eens, baas," vervolgde ze in onvervalst accent. „Dat is me te link. U hebt aanstekers — precies als deze — voor uw ruit liggen en die kosten dertig shilling en zes pence! Er ligt een kaartje bij waarop de prijs staat."

„Die zijn nieuw. Dit is tweedehands. Maar goed" — hij draaide de aansteker om en om tussen zijn vingers — „als je me vertelt waar dit vandaan komt, maak ik er drie shilling van."

Caroline stak haar onderlip vooruit, hetgeen haar gezicht een zeer kribbige uitdrukking gaf.

„We hebben hem gekregen," mompelde ze koppig.

De man draaide de aansteker weer om en om. „Twee shilling, anders neem je het ding maar weer mee. Maakt mij niets uit."

„Dan hou ik hem," verklaarde Caroline en stak een niet bepaald schone hand uit.

Meneer Smith keek enigszins verbaasd alsof hij die woorden niet had verwacht; hij aarzelde een ogenblik, terwijl hij de aansteker nog in zijn hand hield geklemd. Dan wierp hij hem tussen de andere voorwerpen op het bruine papier.

„Het zal je meer moeite kosten dan je schijnt te denken om die spullen kwijt te raken," zei hij. „Ik raad je aan ze terug te brengen waar ze vandaan komen."

Caroline antwoordde niet; ze draaide de voorwerpen met verrassende vlugheid in het papier en stopte dat in de tas. Ze wenkte Jane. „Kom mee," mompelde ze en liep de winkel uit met een uitdrukking van diepe verontwaardiging op haar gezicht.

VIII

Caroline en Jane wandelden zwijgend de Kapelstraat af in de richting van het pleintje en pas nadat zij de hoek om waren, bleef Caroline staan en keek Jane glimlachend aan. „We hebben succes gehad;

Het laatste gedeelte van de verkleedpartij had plaats in een steegje achter een bioscoop.

„Ik ben nu volkomen overtuigd. Die man is absoluut oneerlijk."

groot succes!" verklaarde ze enthousiast Ze nam weer het air aan dat Jane voor zichzelf haar „inspecteur-van-politie-houding" noemde en vervolgde: „Ik ben nu volkomen overtuigd. Die man is absoluut oneerlijk. Hij was er kennelijk zeker van dat we met gestolen goed bij hem kwamen, maar toch zou hij de aansteker hebben gekocht als hij die voor bijna niets had kunnen krijgen. De andere dingen kon hij natuurlijk niet gebruiken, omdat ze te makkelijk herkenbaar waren en bovendien niet veel waarde hadden, behalve misschien de vaas. Wat een bof dat je de aansteker bij je had, Jane; die heeft ons bewezen dat hij een heler is. Een bekend merk, waarvan duizenden exemplaren in omloop zijn; niemand zou deze aansteker, die geen enkel kenteken draagt, als zijn eigendom kunnen herkennen. Let wel, het is me nog niet duidelijk wat zijn bedoeling is geweest met de broche van mama — dat is stellig een raadselachtig geval — maar hem heb ik door. En laten we nu een plekje zoeken waar je die jurk kunt uittrekken. Dan geef ik je meteen je hoed en blazer terug."

„Ik zie daar een steegje dat me rustig lijkt," zei Jane. Ze wees naar de overzijde van het pleintje en zij liepen erheen. „Je hebt je rol reuzegoed gespeeld, Caroline," voegde ze eraan toe. „Ik heb verbaasd gestaan."

„Fijn, dank je. Ik heb getracht het er redelijk af te brengen," zei Caroline met een ernstig knikje. „Ik doe op school goed mijn best als we toneelspelen, want dat zal me later in mijn beroep uitstekend van pas komen."

„O, je wilt dus actrice worden?"

„Bewaar me. . . nee!" riep Caroline verbaasd. „Hoe kom je erbij? Toneelspelen lijkt me een eentonig baantje. Stel je voor dat je dezelfde woorden en handelingen telkens moet herhalen. Nee, ik word detective."

„O!" Jane had nog nooit iemand — laat staan een meisje — een dergelijk toekomstplan horen uiten. Ze dacht er even over na en vervolgde: „Wel, er zijn vrouwelijke politiebeambten en ik veronderstel dat die ook af en toe detectivewerk doen. En grote zaken hebben winkeldetectives in dienst. Is het je bedoeling later 'n dergelijk baantje te krijgen?"

Caroline keek verontwaardigd.

„Ik denk er niet over!" verklaarde ze. „Ik ga niet bij de politie en zeker ben ik niet van plan winkeldetective te worden. Ik wil uitsluitend misdaden oplossen, niets anders. Ik word particulier detective."

„Hoe denkt je moeder daarover?" informeerde Jane nieuwsgierig.

„O, mama en de meeste mensen lachen me uit. Mijn grootmoeder is de enige, die er geen grapjes over maakt, ze is een schat. En zo verstandig. Ze heeft beloofd me te helpen in het oprichten van een eigen kantoor op voorwaarde dat ik eerst ga studeren."

„Heel billijk," verklaarde Jane, en toen: „Wat zijn je verdere plannen ten opzichte van meneer Smith?"

Caroline schudde haar hoofd. „Die wil ik in dit stadium nog even voor me houden," antwoordde ze, volkomen opgaand in haar rol van detective. „Natuurlijk zal ik je er te zijner tijd van op de hoogte brengen. Ik moet trouwens zelf alles nog eens grondig overdenken." Ze zweeg enige ogenblikken en vervolgde dan: „Het lijkt me gewenst dat je me aan je moeder voorstelt. Je kunt me eenvoudig als Caroline Bland aan haar voorstellen en zeggen dat ik in de buurt van Mayford woon. Voor het moment is het beter nog niet bekend te maken dat lady Sudderley mijn moeder is. Ik zou eigenlijk nu wel met je mee naar huis kunnen gaan. Het is nog vroeg."

„Ja. . . maar. . ." begon Jane aarzelend en wierp een blik op de gescheurde jurk met de loshangende zoom van Caroline.

De dochter van lady Sudderley werd zich plotseling haar haveloos voorkomen bewust. „Bewaar me, nee!" riep ze. „*Zó* kan ik niet gaan. Je moeder zou verbaasd opkijken. Ik ga me wassen en verkleden en vraag dan aan meneer Jacobs me naar jullie huis te rijden. Mama en Stief toeren in de kleine wagen, de grote staat in de garage van Maybury Place. Is dat goed?"

„Nee, o nee," zei Jane op een toon van beslistheid. Zij hadden het steegje weer

verlaten en liepen in de richting van de bushalte. „Als je in een grote wagen bij ons voor de deur komt, zal mamma dat erg gek vinden. De mensen, met wie wij omgaan, rijden niet in grote sleeën."

„H'm. Ja, ik geloof dat je gelijk hebt. Ik zal meneer Jacobs vragen me in de buurt van jullie huis af te zetten en dan loop ik het laatste stukje."

„Je moet ook weer terug. Whitefields ligt nogal afgelegen en de busverbinding met Mayford is niet best," merkte Jane op. „Ik heb een ander idee. Mijn vakantie begint woensdag. Kom donderdag voor de hele dag bij ons. Ik weet zeker dat mamma geen bezwaar heeft; ze zegt altijd dat we onze vrienden thuis mogen ontvangen wanneer we maar willen."

Caroline dacht even over het voorstel van haar nieuwe vriendin na en knikte dan. „Goed; ik kom donderdag."

Enige minuten later hadden zij de bushalte bereikt en namen daar afscheid, want Caroline verklaarde de afstand naar Maybury Place te willen lopen, daar het landhuis slechts anderhalve mijl buiten Mayford stond.

Zodra Jane thuis was gekomen, werd ze bestormd door haar broers, die brandend nieuwsgierig waren naar haar belevenissen. Zij luisterden met grote belangstelling naar haar verslag van de gebeurtenissen in de juwelierswinkel, maar toen ze klaar was gaf Derek als zijn mening te kennen dat het eigenlijk een doelloze onderneming was geweest. . . . „We hebben nou alleen de bevestiging van een feit dat wij al wisten," verklaarde hij.

„Ze wilde voor zichzélf zekerheid hebben," zei Jane. „Het kan nuttig zijn voor de plannen, die ze wil uitvoeren."

„Ik hoop dat ze geen al te gekke plannen maakt," zei Derek nadenkend.

Jane zei enige ogenblikken niets; ze trok een paar sprietjes uit het grasveld waarop zij zaten en scheen die met volle aandacht te bekijken.

Toen vroeg ze opeens: „Was Teddy ook in de bus, waarmee jullie uit school thuiskwamen?"

„Ja," antwoordde Robin. „Vanmorgen moet hij een bus eerder zijn gegaan. En vanmiddag ging hij zo ver mogelijk bij me vandaan zitten — en toen we op het plein in Tedham Green uitstapten, smeerde hij hem op een draf in een andere richting. Ik weet nou wel zeker dat hij niet met me wilde praten. Ik snap er niets van. We zijn altijd samen goed geweest."

„Neem het hem niet al te kwalijk; de schuld ligt waarschijnlijk bij zijn moeder," merkte Jane op. „Ze is een stijve, peuterige vrouw, die elk lasterpraatje gelooft. Ik durf wedden dat ze hem op het hart heeft gedrukt niet met ons te praten. Mensen van haar slag moeten met sterke bewijzen worden overtuigd. . . O, bewaar me," onderbrak ze zichzelf, „zulke woorden gebruikt Caroline. Laat ik oppassen niet net als zij te gaan praten. Het schijnt aanstekelijk te zijn."

Derek en Robin schoten in de lach.

In de vooravond van de volgende dag ging Derek naar Jim Parsons om hem zoals gewoonlijk met een of ander karweitje te helpen of, als er niets viel te doen, een praatje te maken. Toen hij het huisje was genaderd, reed Jim juist zijn gammele vrachtauto uit de bouwvallige schuur, die als garage dienst deed.

„Ik ga naar de boerderij van Beecham — in de richting van Mallingbury," riep Jim door het open raampje naast het stuur. „Ben met een half uur terug. Heb je zin om mee te gaan? Beecham heeft tweehonderd meter kippegaas te koop; ik wil zien of het iets voor me is."

Derek opende het portier aan de andere zijde en stapte in. Zij reden over een paar smalle wegen naar de grote verkeersweg, volgden die enige mijlen en zwenkten dan af naar een grindweg, waar twee auto's elkaar met moeite konden passeren. Voorbij een bocht bereikten zij een oprijlaan, die naar en langs de boerderij leidde. Jim reed de wagen een eindje voorbij het open hek, half in de berm van de weg, en stopte.

„Het is moeilijk keren op het erf van Beecham," zei hij. „Daarom laat ik de auto hier staan en loop dat korte stukje. Ga je mee of wacht je hier?"

„Ik blijf in de wagen," verklaarde Derek.

„Goed. Dan heb ik wat lectuur voor je om de tijd te doden." En grinnikend overhandigde Jim zijn jonge vriend een aflevering van het „Weekblad voor de tuinman". Hij zette de motor af, stapte uit en liep in de richting van de boerderij.

Derek las de advertenties in het blad dat Jim hem had gegeven. Daarna ging hij over naar een artikel, waarin de bestrijding van luis op rozen werd behandeld. Hij was daar nog mee bezig, toen hij op de weg achter hem een auto, die kennelijk zeer snel reed, hoorde naderen. Het volgende moment klonk het geluid van gierende remmen, hij voelde een plotselinge schok en dan stopte een grote, lage zwarte auto naast hem. Het portier vloog open en de bestuurder, met een van woede verwrongen gezicht, stapte uit.

De man droeg een lichtgrijs kostuum; om zijn hals was een blauwzijden das geknoopt. Hij bukte om een diepe, lange deuk in de zijwand van zijn wagen te bekijken en Derek vond hem op een buitenlander, een Spanjaard of een Fransman, lijken. Maar toen hij zich oprichtte en begon te spreken, bleek zijn accent zuiver Engels te zijn. Met een stortvloed van woorden verweet hij Derek dat de vrachtauto precies voorbij een bocht in het midden van de weg was geparkeerd.

Wordt vervolgd

Jim reed juist zijn gammele vrachtauto uit de bouwvallige schuur.

Ted en Tom

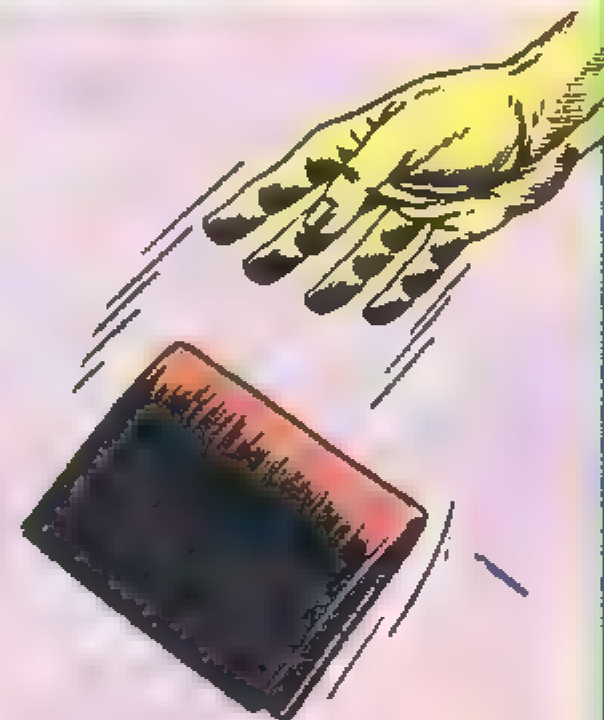
en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN DEEL AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, HAD GEPROBEERD HEN UIT TE SCHAKELEN, MAAR ZONDER SUCCES. IN HET HOTEL KREEG TED BIJ TOEVAL MALDONS PORTEFEUILLE IN HANDEN.

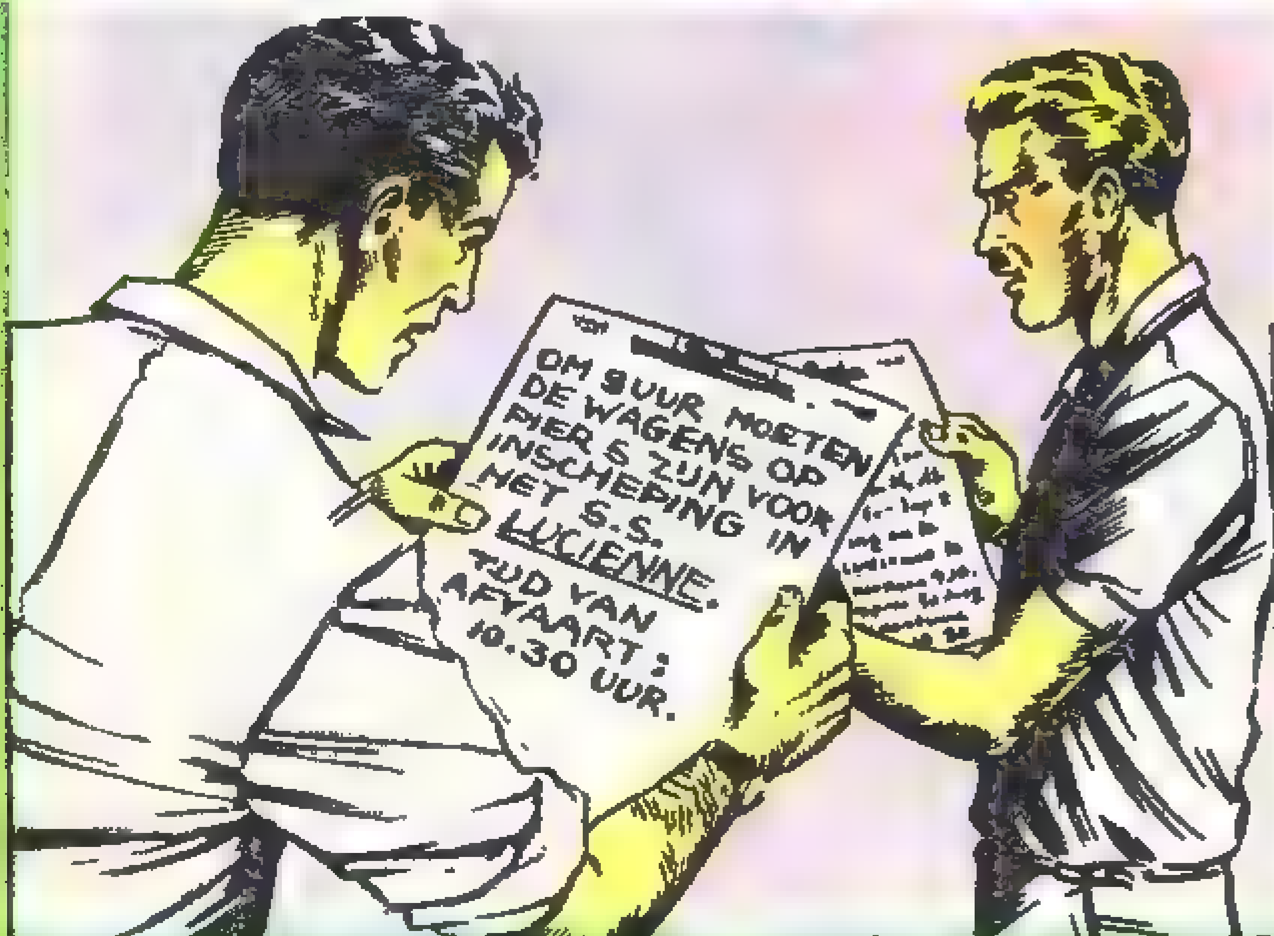

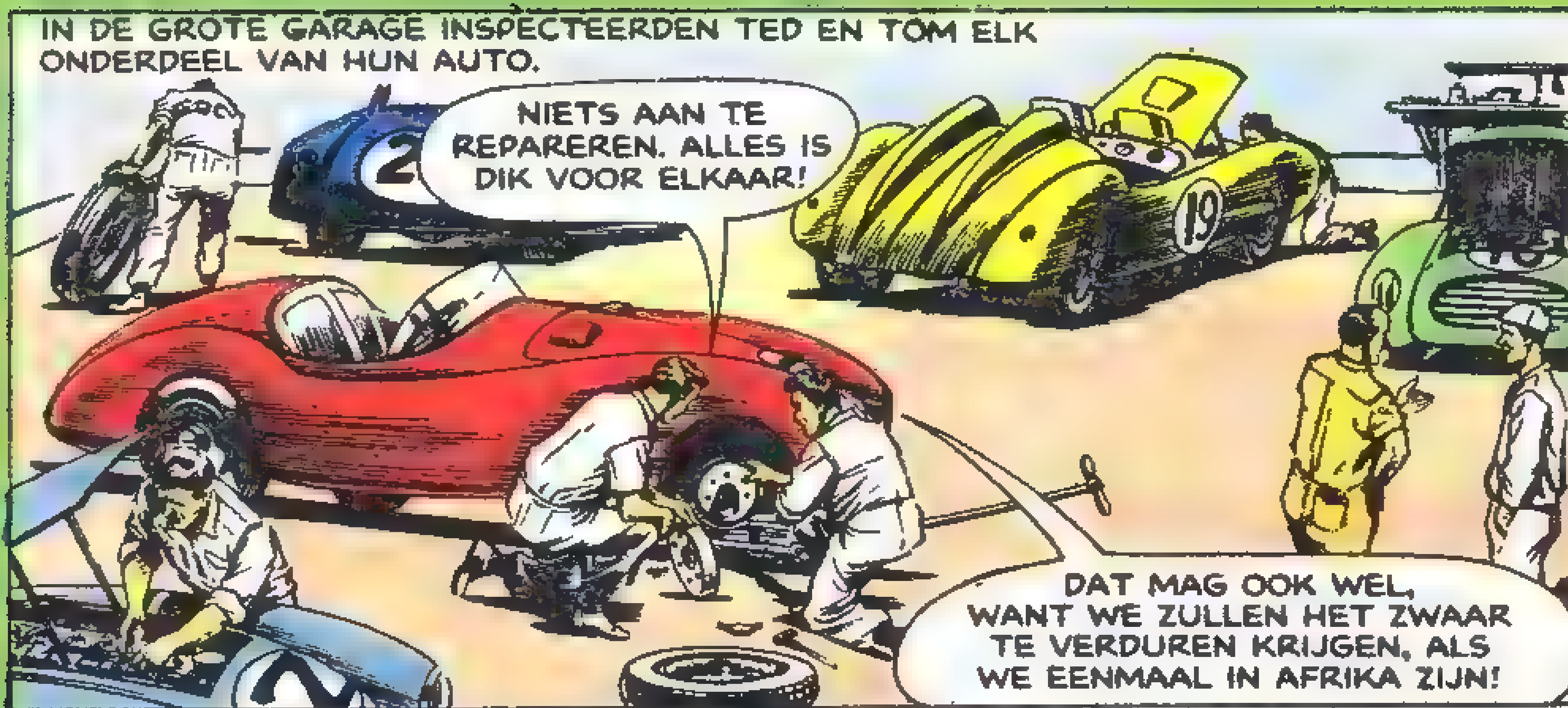

IN DE GROTE GARAGE INSPECTEERDEN TED EN TOM ELK ONDERDEEL VAN HUN AUTO.
NIETS AAN TE REPAREREN. ALLES IS DIK VOOR ELKAAR!
DAT MAG OOK WEL, WANT WE ZULLEN HET ZWAAR TE VERDUREN KRIJGEN, ALS WE EENMAAL IN AFRIKA ZIJN!

OPEENS RINKELDE DE TELEFOON. EEN VAN DE RENNERS PAKTE DE HOORN.

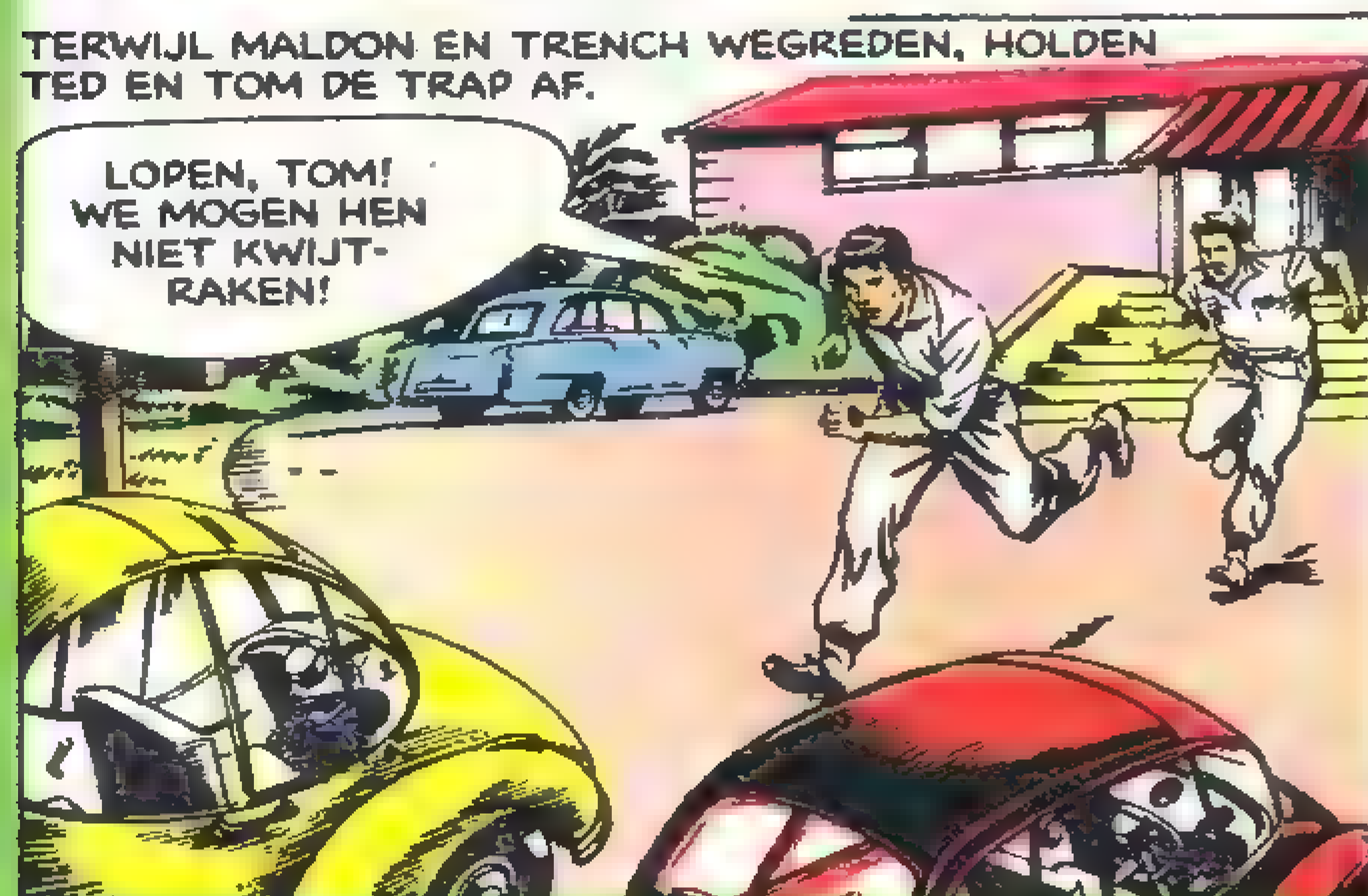

BURT, HET IS VOOR JOU! DRINGEND!

BURT MALDON NAM DE HOORN OP, LUISTERDE EN ZEI TOEN:
IK KAN HIER NIET RUSTIG PRATEN, MAAR IK KOM BIJ U!

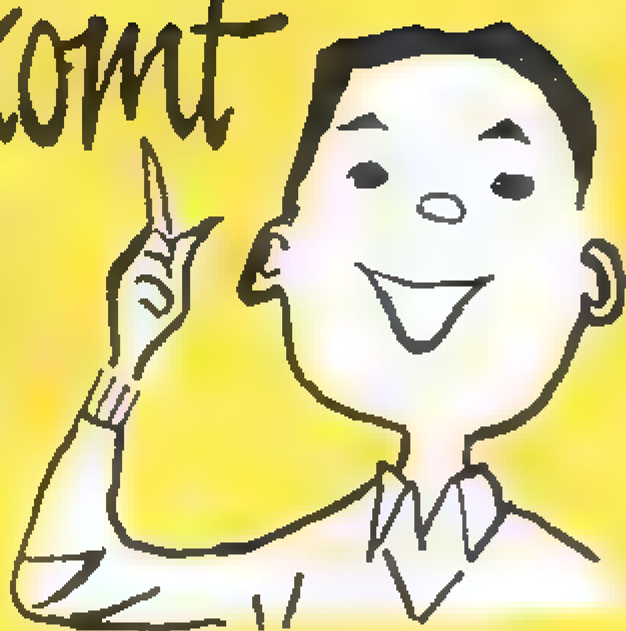

HIJ RENDE NAAR TRENCH EN ZEI:
KOM MEE, EXE WIL ONS SPREKEN! VLUG!

TED EN TOM KEKEN TOE.
WAT HEBBEN DIE TWEE EEN HAAST! DAT TELEFOONTJE WAS ZEKER NOGAL BELANGRIJK!
KOM MEE, WE GAAN HEN ACHTERNA! MISSCHIEN KUNNEN WE ER NU ACHTER KOMEN WAT ZE PRECIES IN HUN SCHILD VOEREN!

TED EN TOM VOLGDEN DE TWEE MANNEN TOTDAT...
MALDON STAPT IN ZO'N KLEIN WAGENTJE. KOM MEE, TOM, WIJ NEMEN ER OOK EEN!
VRIJ VERVOER VOOR DE RENNERS

TERWIJL MALDON EN TRENCH WEGREDEN, HOLDEN TED EN TOM DE TRAP AF.
LOPEN, TOM! WE MOGEN HEN NIET KWIJTRAKEN!

VLUG STAPTEN ZE IN EN...
DAAR GAAN WE! MISSCHIEN BRENGT MALDON ONS WEL BIJ DIE GEHEIMZINNIGE MENEER EXE!

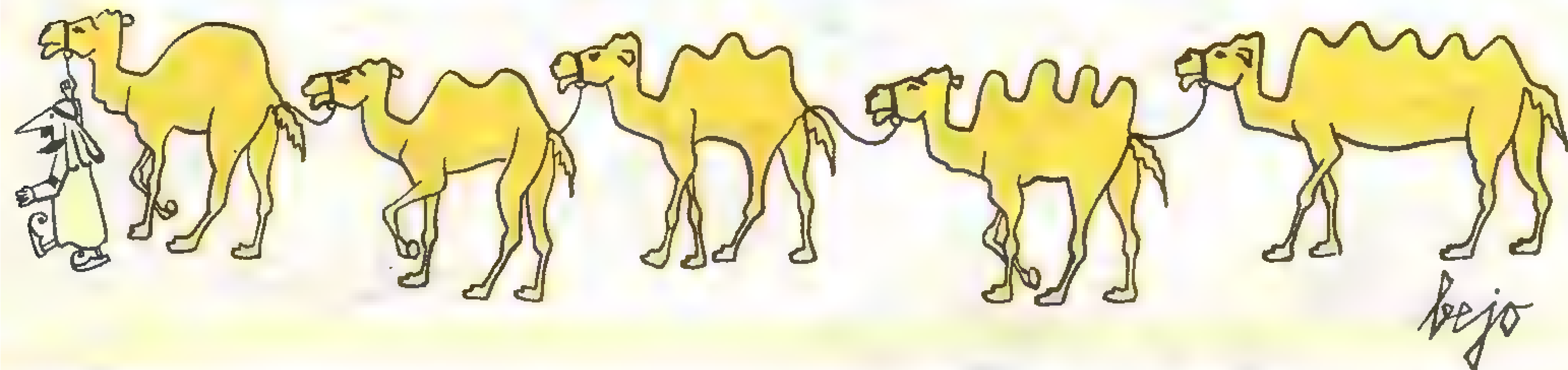
Onze correspondentie- en ruilrubriek

Correspondentie gevraagd

André Verhoog (16), *Zach. Jansestraat 27 II, Amsterdam (Oost)*, wil corresponderen met een meisje van zestien jaar. • *Anne de Jong (15), De Tuntsjes 10, Akkrum (Fr.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Anne is sportliefhebber. • *Ans van Dijk (15), Zwartendijk 26, Monster*, zoekt een correspondentievriendin in Noord-Brabant. • *Laura Lense (12), Molenvlietsestraat 28, Tholen (Zld.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Simone van Egmond (13), Jan van Bloisstraat 52, Tholen (Zld.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd, die munten spaart. • *Ron Jordan (13), Dr. de Visserplein 26, Scheveningen*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd. • *Ap Noppert (16), Grote Sloot G 39, Oudesluis (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Tevens heeft hij postzegels, suikerzakjes en lucifersmerken te ruil. • *Egbert Verschuur (14), Granidastraat 82 I, Amsterdam-W.*, wil graag corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hij spaart postzegels en suikerzakjes. • *Viviane Mariën (15), Dokter Flemingstraat 19, Hoboken, Antwerpen, België*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar. • *René Mariën (17), Dokter Flemingstraat 19, Hoboken, Antwerpen, België*, wil corresponderen met een Nederlands meisje van zijn leeftijd. • *Agnes van Opstal, Boskant 5, Achter-Olen (prov. Antwerpen), België*, wil corresponderen met een meisje van veertien tot vijftien jaar, liefst in Duitsland of aan zee wonend. • *Simonne Tielemans, Hoogstraat 184, Duffel, België*, wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar, omgeving Mechelen of Antwerpen. • *Nico van Us (14), Vredehofstraat 55 A, Rotterdam-16*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Conny Krabben (15), Lichtenvoordseweg 17, Groenlo*, wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar, liefst uit de omgeving van Arnhem. Conny is een jongen. • *Jan Koopman, Adriaan Pauwstraat 74, Groningen*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin. Zijn hobby is postzegels verzamelen. • *Frits Agterberg (16), Otterstraat 76, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje van omstreeks zestien jaar. • *Anny Derks, Ledeackersestraat 2a, Sint-Anthonis (N.-Br.)*, zou graag corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar uit Hengelo. • *D. J. W. Detman (16), Hamsestraat 77, Opheusden*, zoekt een correspondentievriendin van vijftien tot zeventien jaar. • *Ad Steenbrink (16), Vaartdijk 66, Maarssen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Sylvia Karssen (14) in Almelo* wil graag corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Engeland. Helaas zijn we Sylvia's juiste adres kwijt, maar als iemand een correspondentieadres voor haar weet, kan hij of zij dit aan ons toesturen. En wil Sylvia ons even schrijven waar ze precies woont? • *Nelly van Heeringen (14), Bilderdijkstraat 10, Barneveld*, zoekt een correspondentievriend of -vriendin. • *Jenny De Cock (15), Steenbergstraat 4, Bekkevoort (bij Diest), België*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Haar liefhebberijen: moderne muziek en film. • *Marjan Smits (16), Doormanplein 18, Lisse*, wil corresponderen met een jongen of meisje in Engeland. Wie heeft een adres voor haar? • *Gerrie Welters (15), Gilles Doyenstraat 26, Caberg, Maastricht* en *Petra Everaers (15), Henri Jonaslaan 100, Caberg, Maastricht*, willen corresponderen met Duitse jongens van hun leeftijd. Wie helpt hen aan adressen? • *J. P. v. Bennekom (15), Prins Bernhardstraat 45, Oud-Beijerland*, wil corresponderen met een Belgische jongen van omstreeks vijftien jaar. • *Aly Oldegberts (16), Van Heutzplein 3, Enschede*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Aad Kaptein (16), Lange Hilleweg 221B, Rotterdam-25*, wil graag corresponderen met jongens of meisjes in Duitsland en/of Engeland, liefst postzegelverzamelaars. Wie kan Aad helpen? • *Theo Gouwerok (11), Woubruggestraat 46 II, Amsterdam-W.*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. • *Brand Pater (16), Pieter Calandlaan 565 I, Amsterdam-W., Osdorp*, zoekt een correspondentievriendin van zijn leeftijd. • *Anneke Knol (13), Donker Curtiusstraat 60, Meppel*, wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar. Annekes hobby's: moderne muziek, zwemmen en lezen. • *John Hos, Missiehuis Sint-Paul, Arsen (L.)*, wil corresponderen met een jongen uit Groningen, Friesland of Duitsland. • *Toke Schreuders, „De Zwaansheuvel", Veen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien of vijftien jaar. • *Kees Schreuder, „De Zwaansheuvel", Veen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar. Hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Pier Muurling, 2e Woudstraat 15, Sneek* en *Bareld Muurling, 2e Woudstraat 15, Sneek*, willen corresponderen met meisjes van veertien tot zestien jaar. • *Gerrie van Asten (14), Pastoor Verhoeckxstraat 11, Mierlo-Hout (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar, liefst in België. • *Henny van Wijnbergen (14), Jutfaseweg 94, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje van veertien jaar. • *Nelis Nellestijn (16), van Bennekomweg 11, Doorn*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. Hobby's: muziek en film. • *Jacqueline v. d. Wouw (16), Capucijnenstraat 52, Tilburg*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zeventien jaar. • *Hettie Poiësz, Gedempte Pol 24, Sneek*, zoekt een correspondentievriend. Hobby van Hettie (die veertien jaar is): muziek. • *Plonie van Rijn (14), Meloenstraat 30, Naaldwijk*, zoekt een correspondentievriendin van veertien of vijftien jaar, liefst in Nederland.

Ruilen

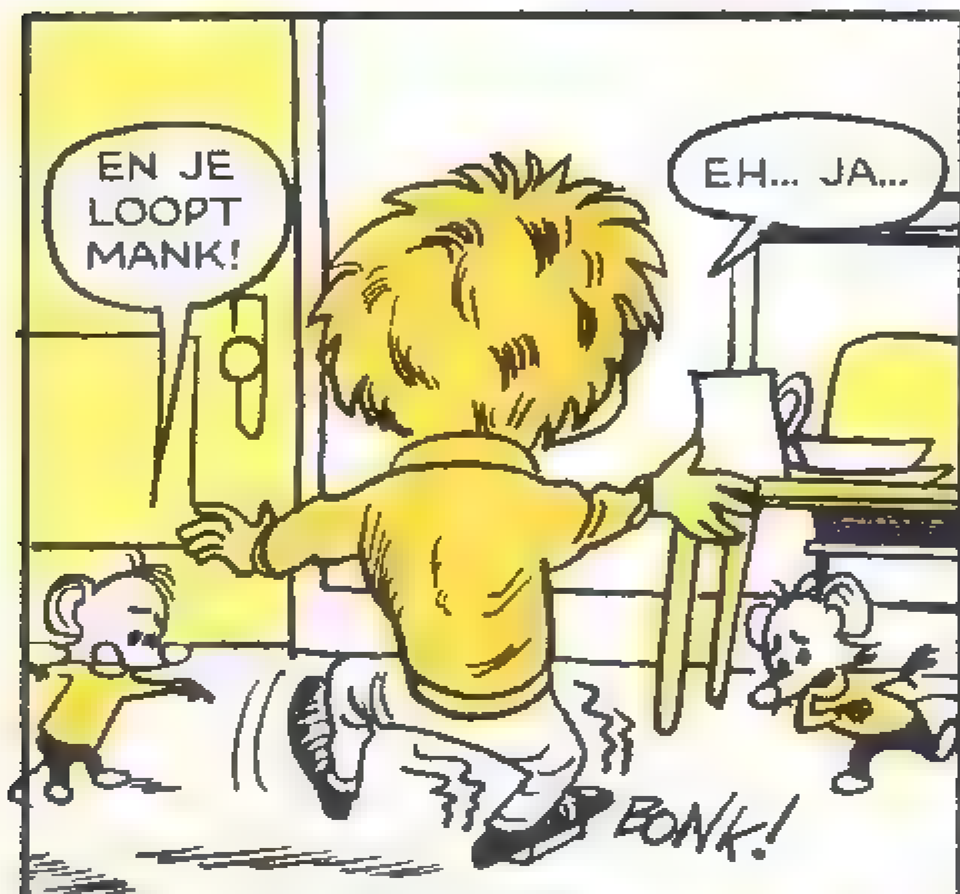
Joke Bakker, Wilhelminalaan 10, Baflo, wil suikerzakjes ruilen. Haar broer Robbie spaart Full-Speedplaatjes. Wie ruilt met hem? • *Hans Treffers, Adelaarstraat 68, Middelburg*, wil suikerzakjes ruilen. • *François Bernaerts (14), Peter-Benoîtstraat 29, Turnhout, België*, zoekt sigarebandjes van Nederland en Indonesie; voor vijf bandjes geeft hij vijf Jacques-auto's 1962. • *Marian van Pijlen (9), Boniplein 21 II, Amsterdam-O.*, wil postzegels ruilen. • *Freddy Fauconier (15), K. v. d. Woestijnestraat 5, Sint-Amandsberg, België*, heeft Belgische postzegels en wil ze ruilen voor vreemde. • *Nico Zweverink (13), Baudartiusstraat 2A, Zutphen*, wil lucifersmerken ruilen. • *D. Detman (16), 't Heerenland, Opheusden*, zoekt postzegels van België en geeft er zegels van andere landen voor terug. • *Roger Dehollander, Hommelhofstraat 22, Ieper, België*, zoekt alle soorten waardebons en geeft er andere bons voor in ruil.

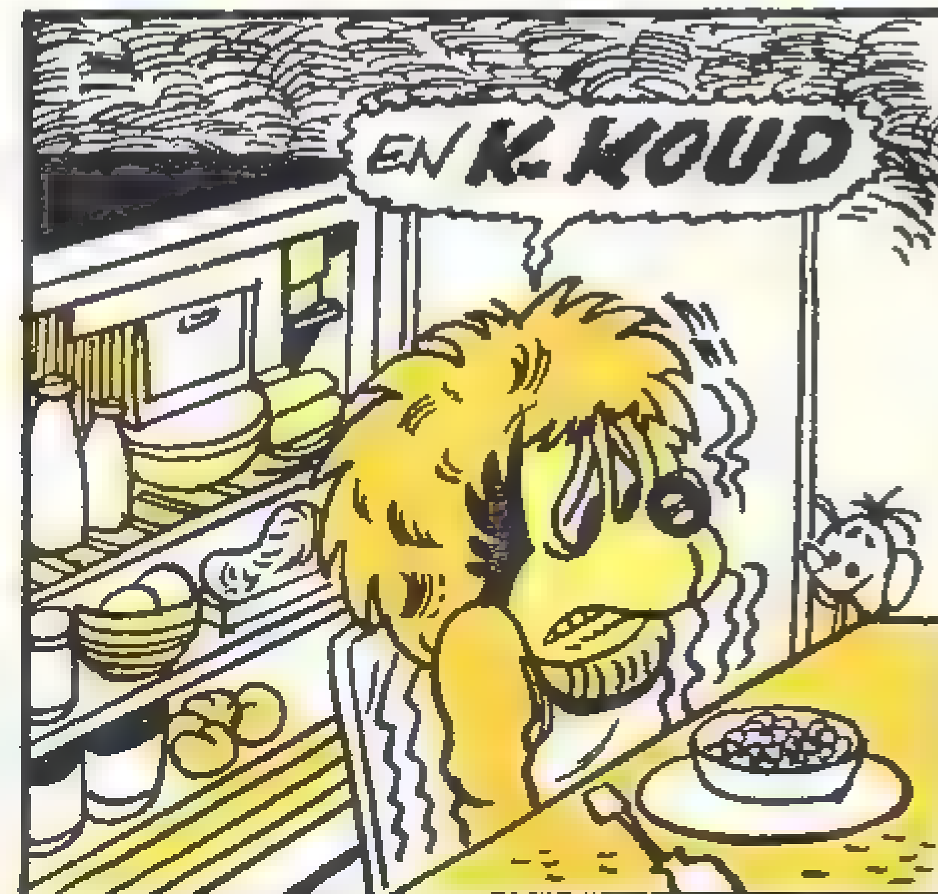

LEONARD
LEONARD WIL GAAN HARD-LOPEN, MAAR IK HEB GEEN ZIN!
NEE, IK OOK NIET, HOOR!

EERST WAT ETEN EN DAN GAAN WE!
JE ZIET ER ZIEK UIT!

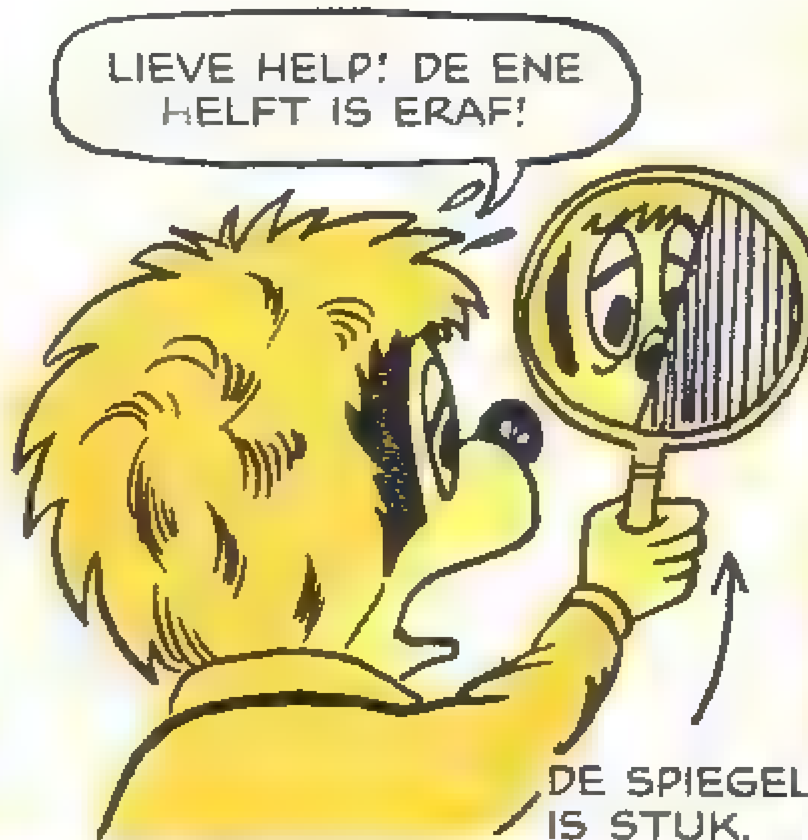

ONZIN!
LET OP ZIJN SCHOEN!

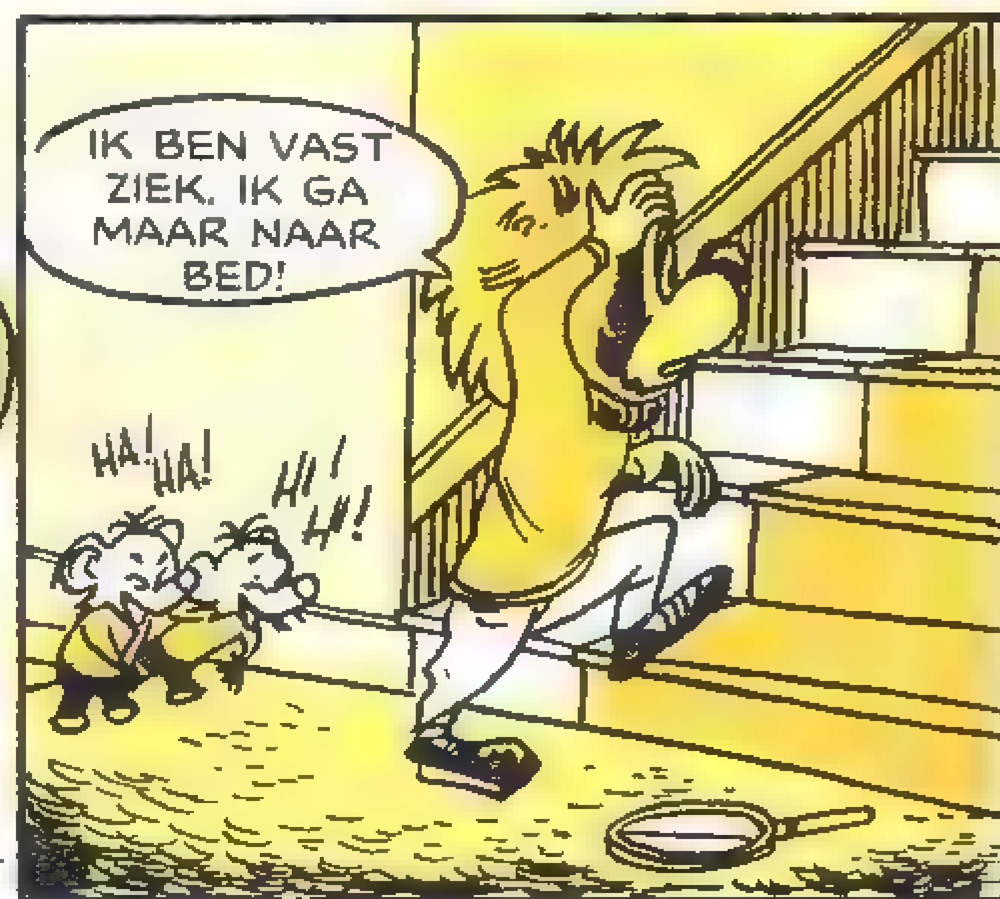

EN JE LOOPT MANK!
EH... JA...
BONK!

GEK, IK HEB HET TEGE-LIJK WARM...

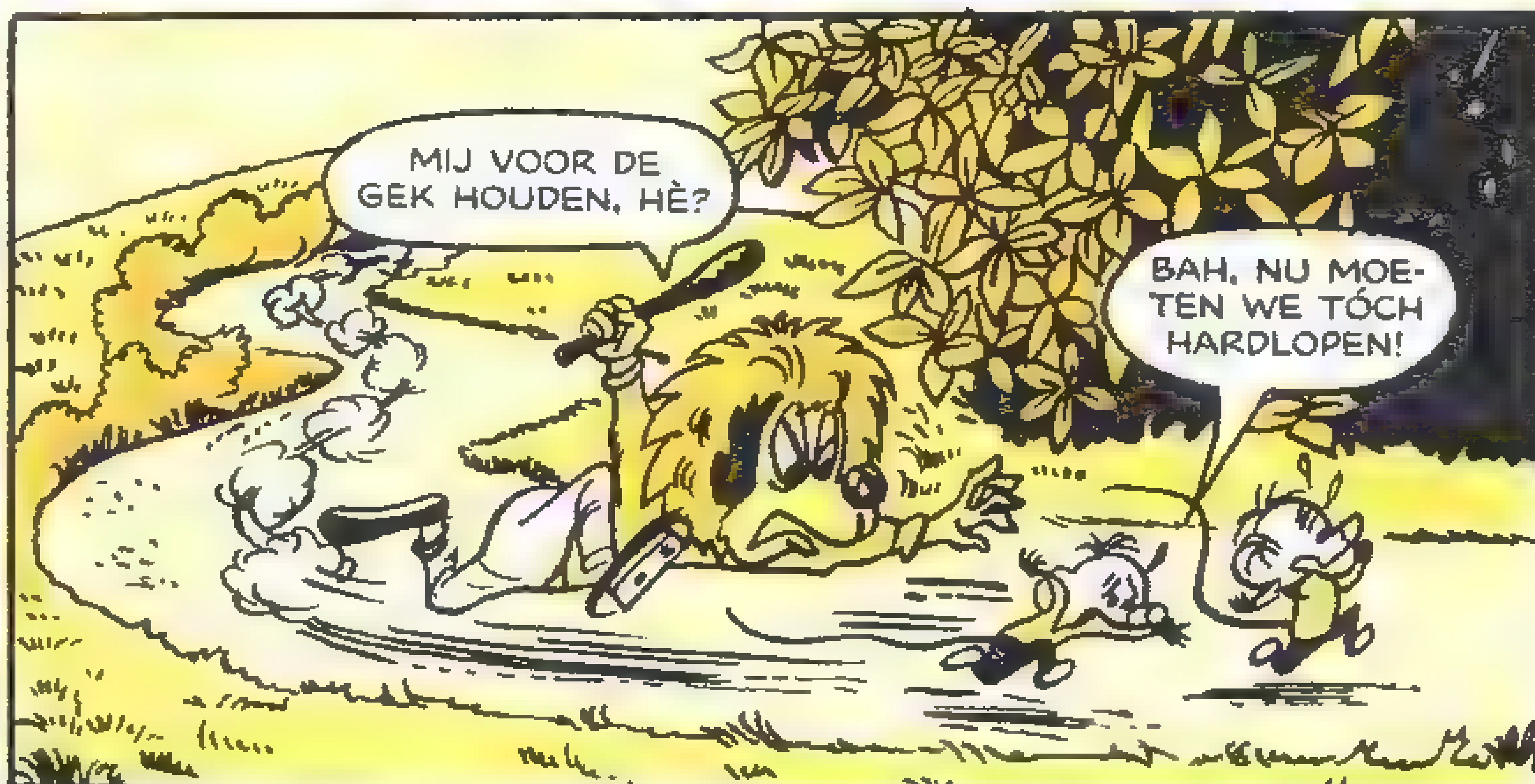

EN K. KOUD

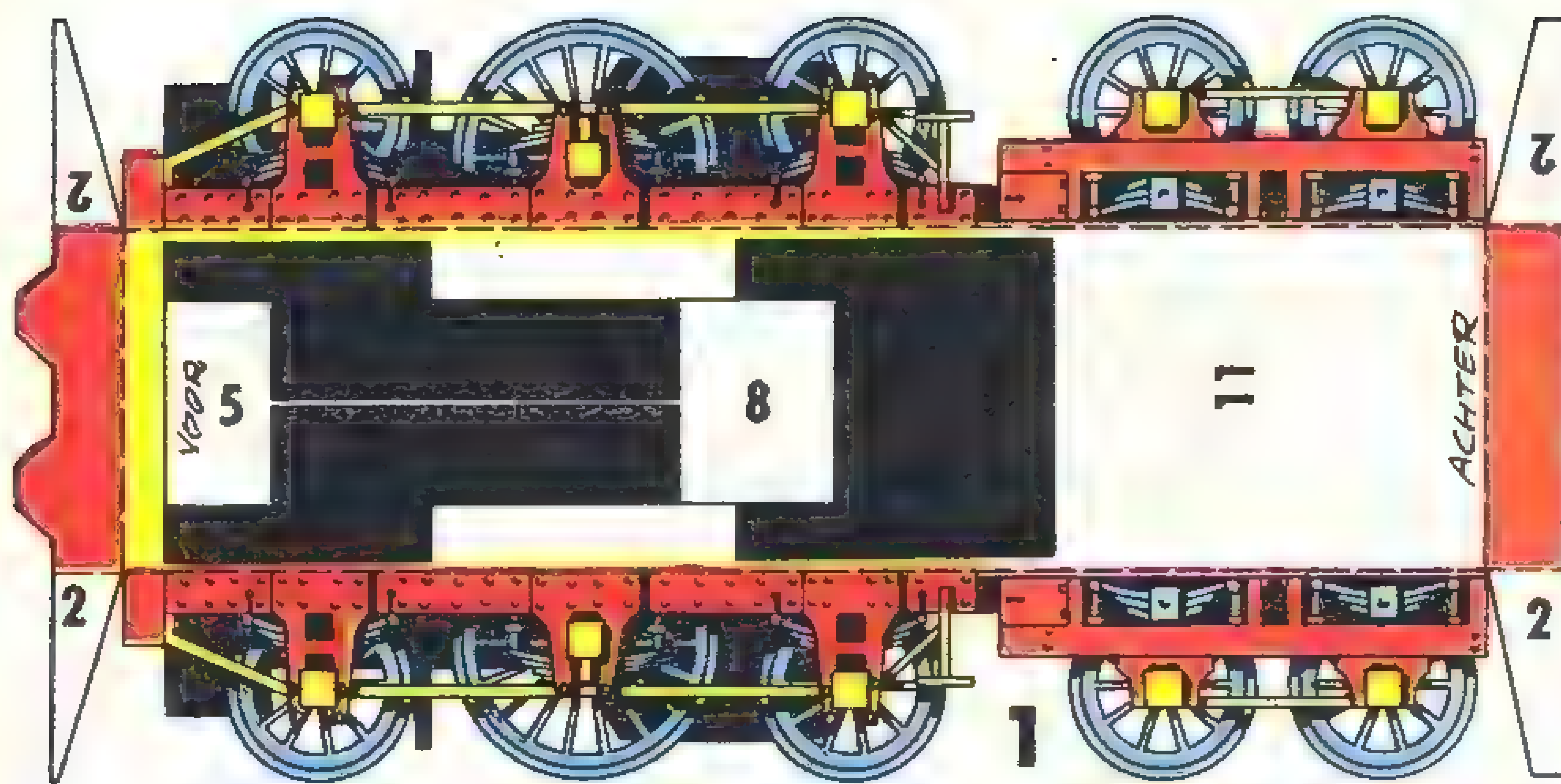

KIJK ZIJN GEZICHT EENS!
OOO!

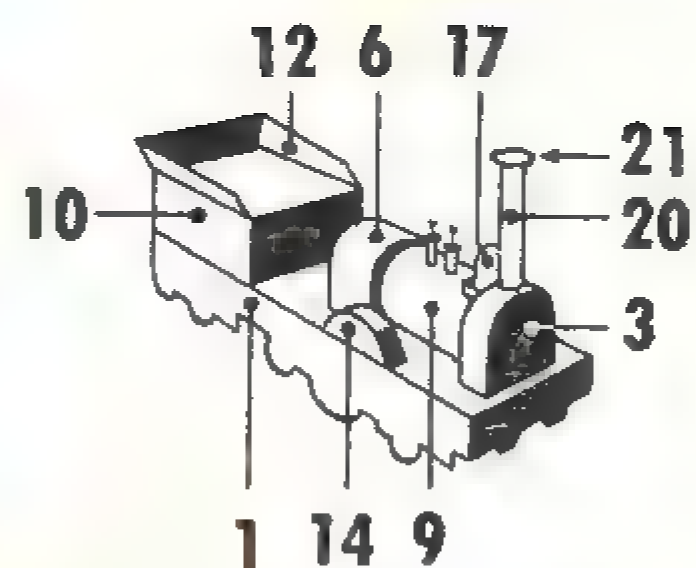

LIEVE HELP! DE ENE HELFT IS ERAF!
DE SPIEGEL IS STUK.

IK BEN VAST ZIEK. IK GA MAAR NAAR BED!
HA! HA!
HI! HI!

WAT?! IK MANKEER HELE-MAAL NIETS!

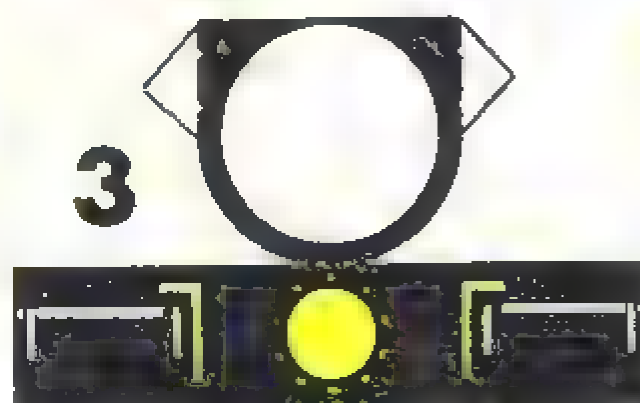

MIJ VOOR DE GEK HOUDEN, HÈ?
BAH, NU MOE-TEN WE TÓCH HARDLOPEN!

2
VOOR
5
8
11
ACHTER
2
1

12
6
17
21
20
10
3
1
14
9

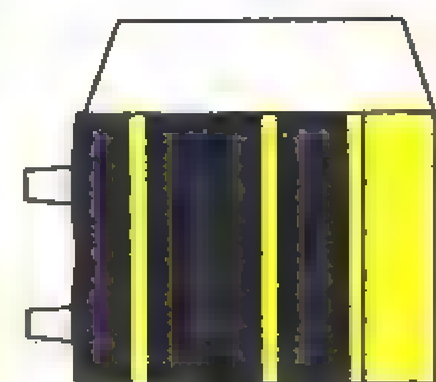
19

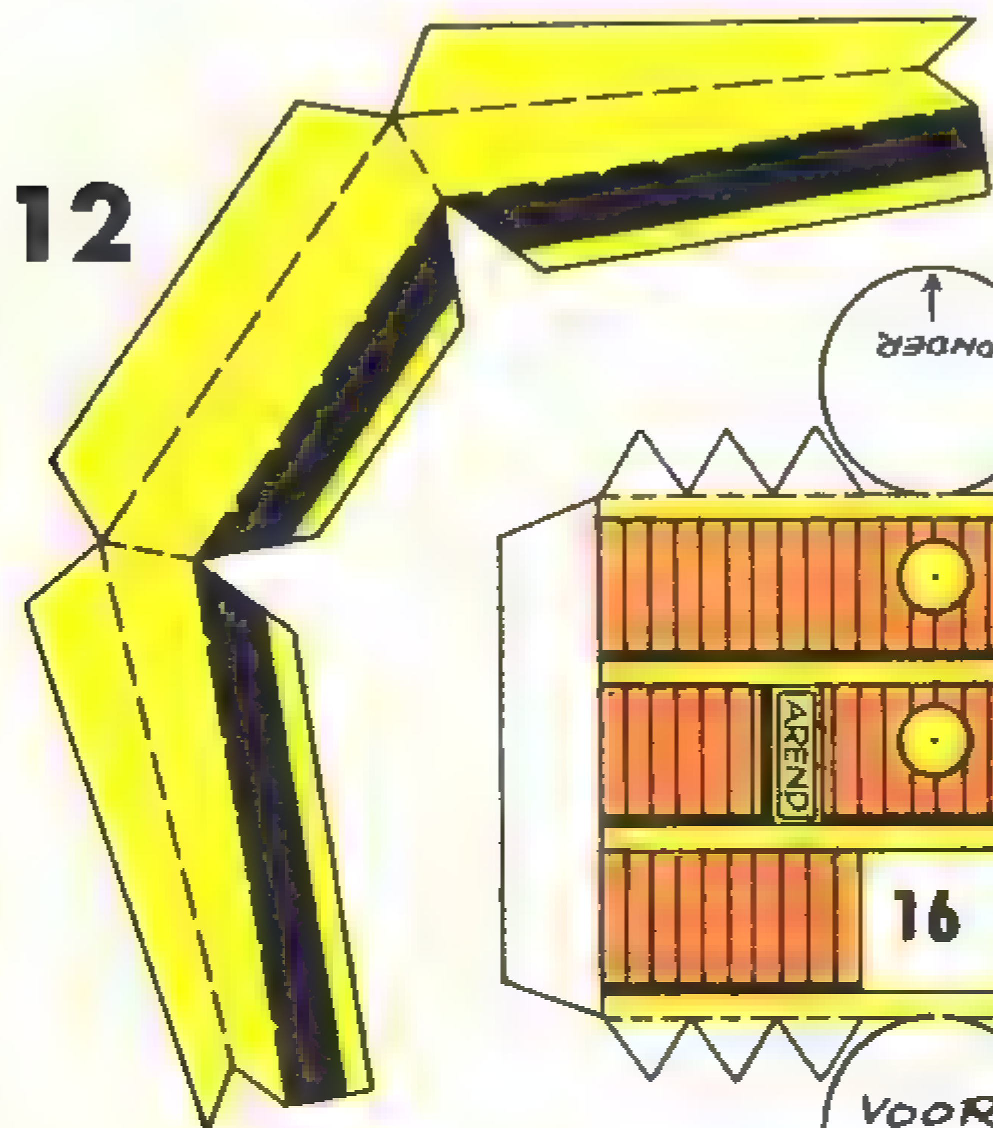

14

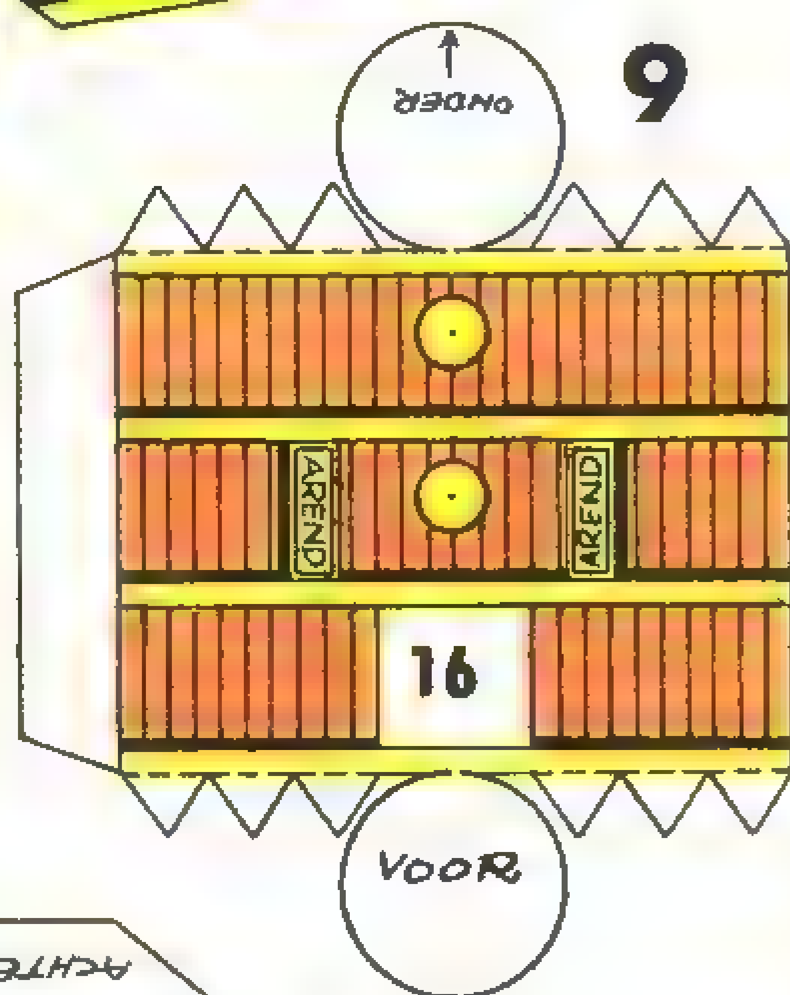

3

18

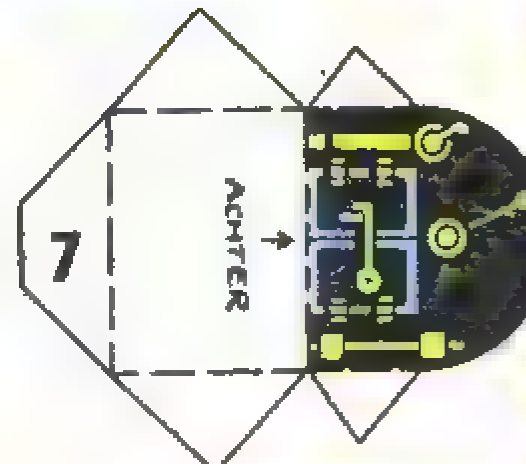

21

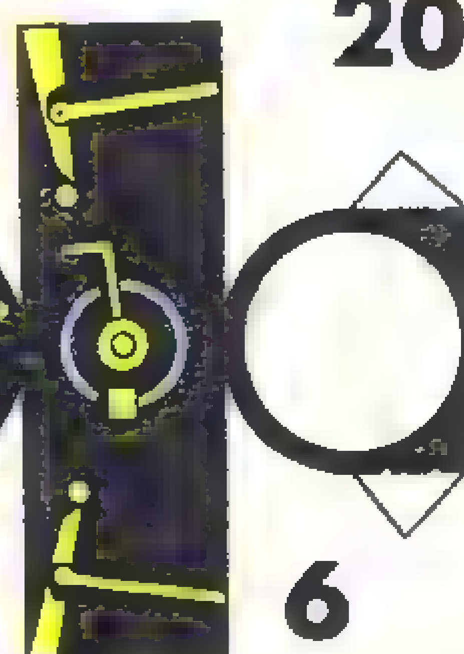

20

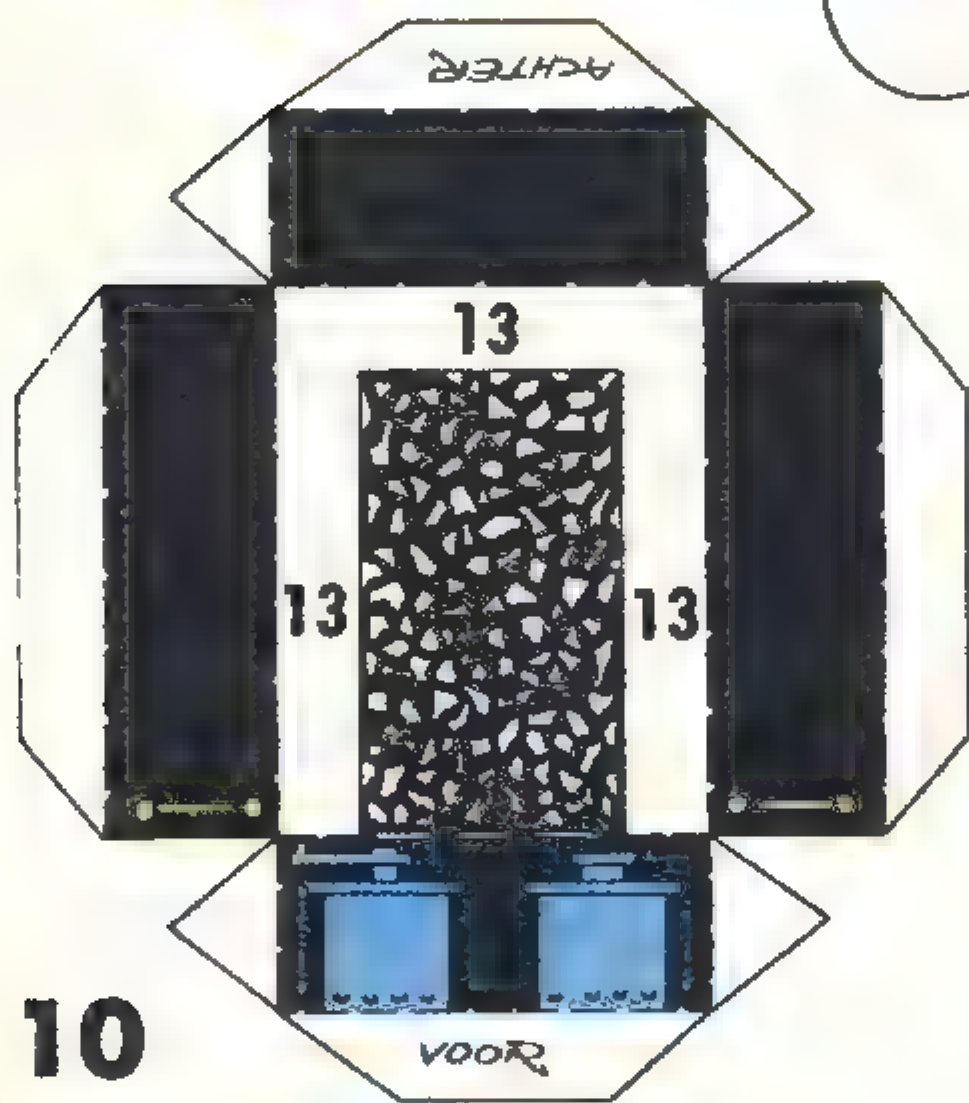

12

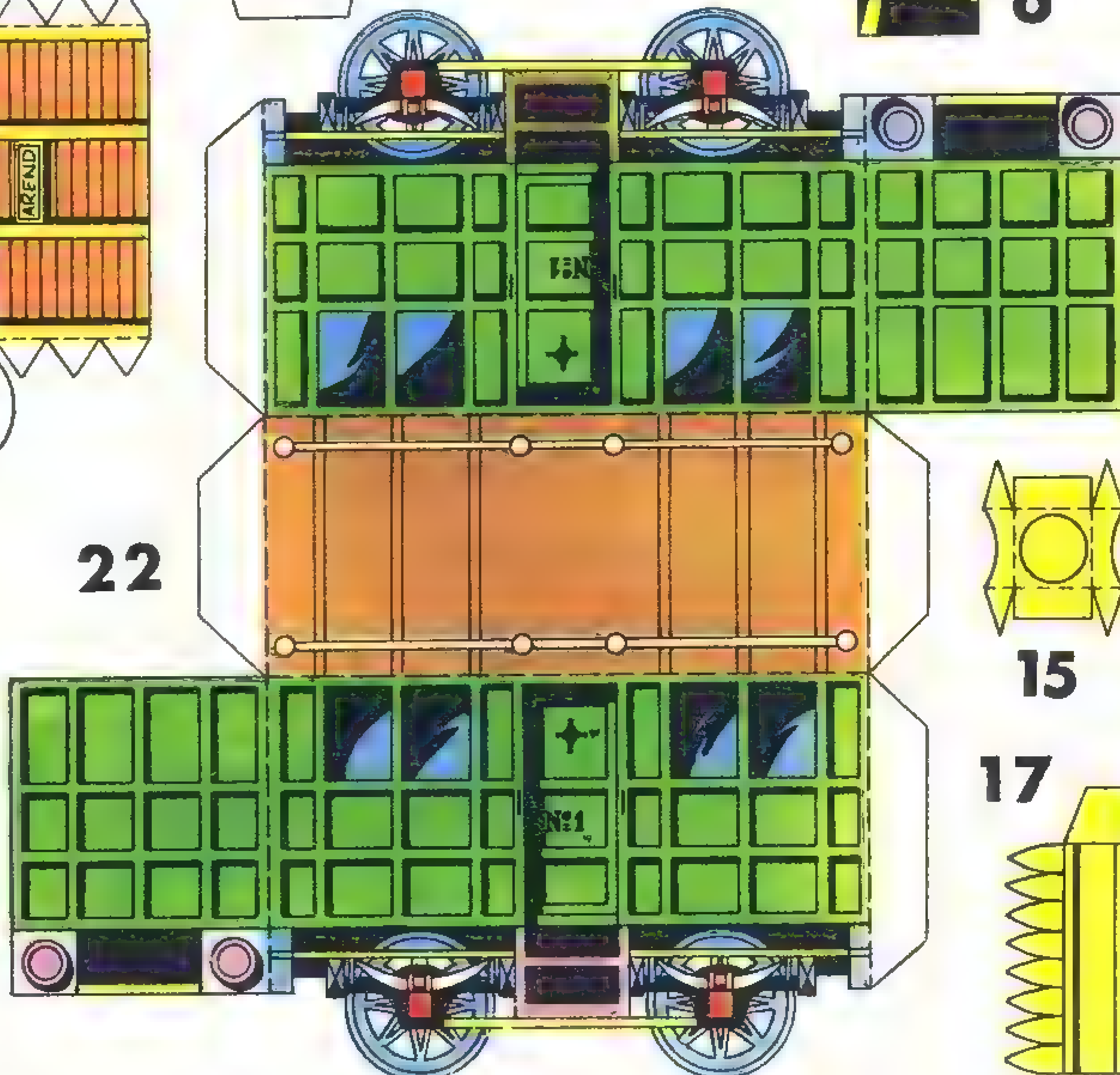

ONDER
9
AREND
AREND
16
VOOR

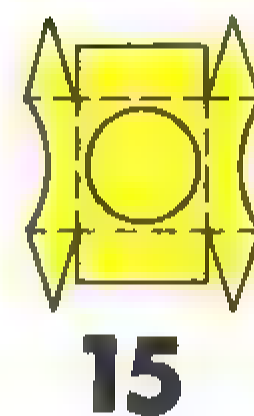

VOOR
4

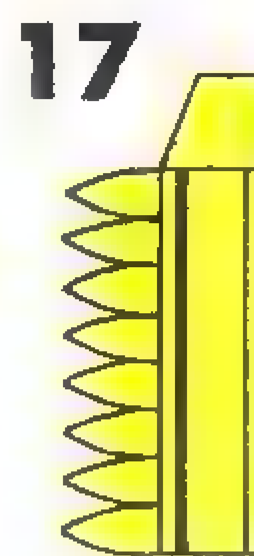

7
ACHTER

6

ACHTER
13
13
13
VOOR
10

22

15

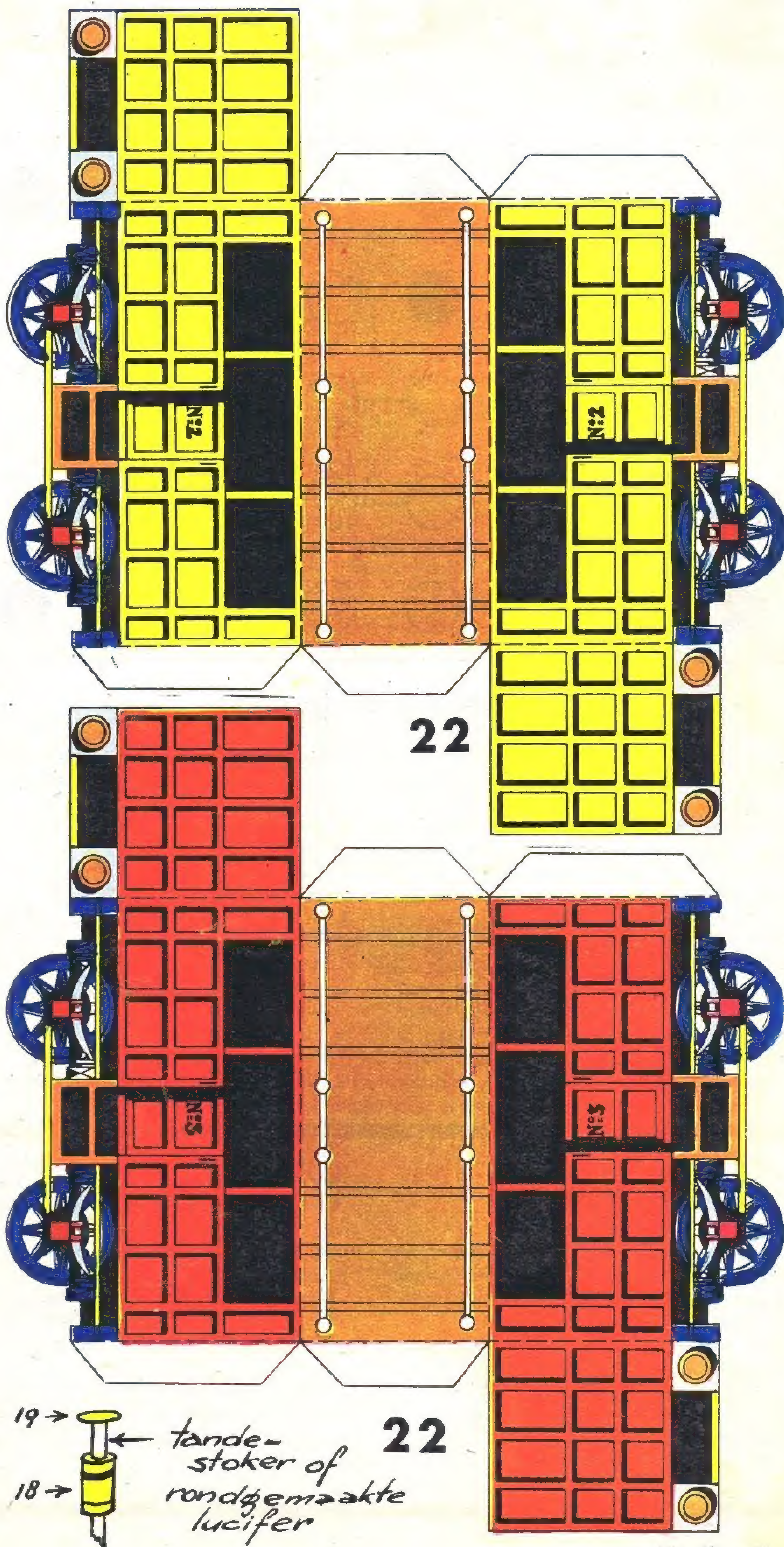

17

Een stukje spoorweggeschiedenis anno 1839

In het jaar 1839, om precies te zijn op vrijdag 20 september, reed in Nederland de eerste trein, de ,,Arend", van Amsterdam naar Haarlem. Als je deze week aan het bouwen slaat, ben je straks zelf in het bezit van dit eerste ,,stoompaard" met zijn drie wagens 1e, 2e en 3e klas. Voordat we gaan bouwen eerst alles weer netjes op dun tekenpapier plakken. Na het drogen deel 1 uitknippen, vouwen en de lipjes 2 achter de zijkanten plakken. Nu komt de rookkast 3 aan de beurt. Allereerst vouwen en de lange stroken iets voorronden, dan lip 4 achter de andere kant en de lange stroken op de naar binnen gevouwen plaklipjes kleven (zie schetsje boven aan bladzijde 28). Dit deeltje plakken we op de voetplaat bij 5 met de deuren naar voren. Op dezelfde manier maken we deel 6, de vuurkast. Met lip 7 dichtplakken en met de lange (rondgemaakte) stroken afsluiten. Deze vuurkast plakken we op 8 met de deuren en handels naar achteren. Deel 9, de ketel, uitknippen, rond maken en met de rondjes afsluiten. Deze ketel komt tussen de delen 3 en 6 en wel zó dat de naad beneden en het witte vierkantje 16 boven vóór komt. Nu gaan we eerst de tender (10) maken; dit deel knippen we uit, vouwen het en plakken het dicht tot een doosje. Dit doosje kleven we op 11 (denk om voor en achter). Bij de opstaande rand 12 kleven we de gele delen op elkaar, zodat aan beide zijden kleur is, en we vouwen de zwartgele stroken naar boven. Deze stroken plakken we nu op de witte delen 13.

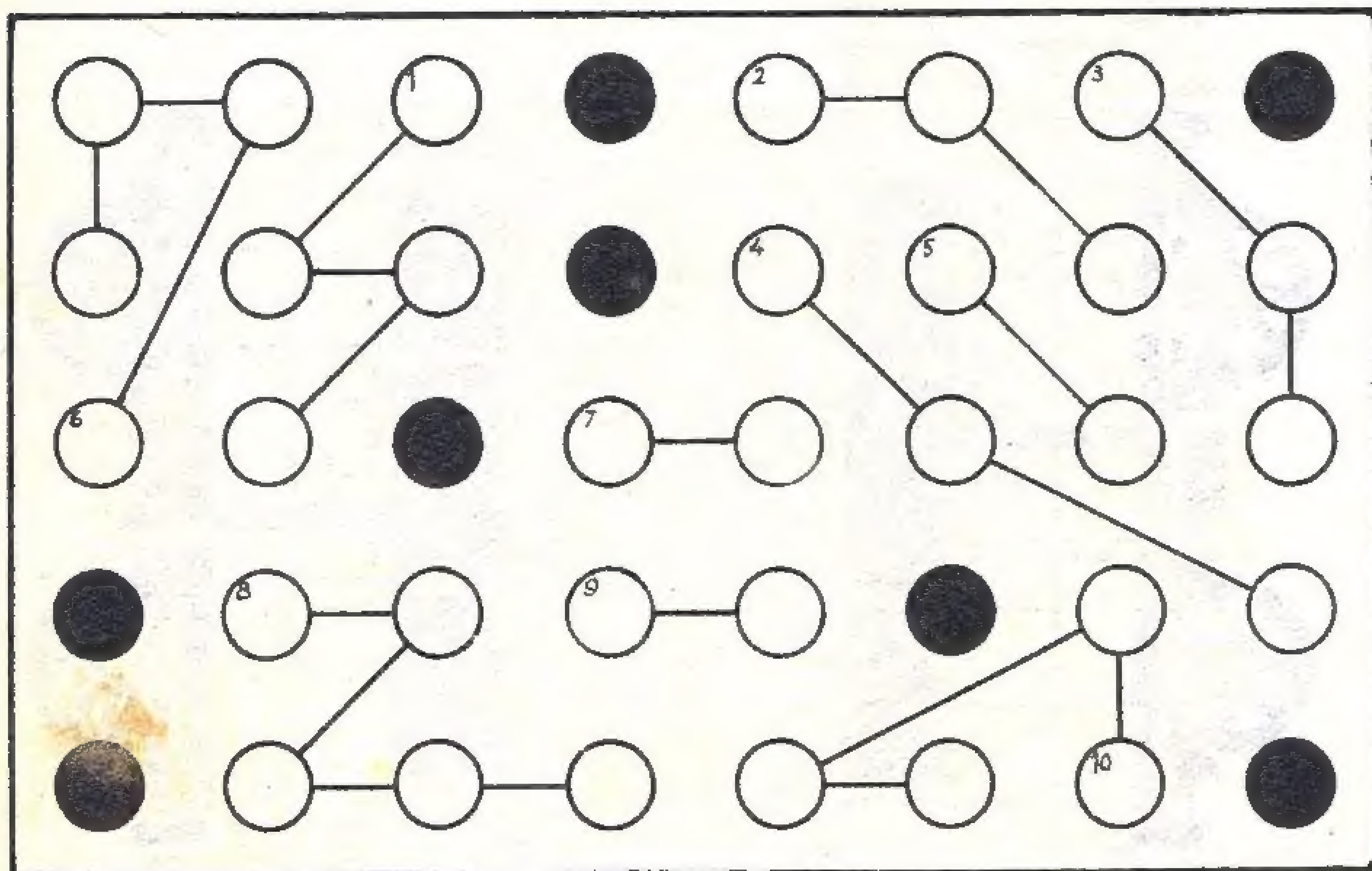
Nu weer terug naar de locomotief. Aan beide kanten van de ketel komt een wielbescherming 14 (zie schetsje). Deel 15 tot een doosje maken en op 16 van de ketel plakken. Deel 17, de dom, rondmaken en alle tandjes voorzichtig naar elkaar toe buigen, zodat de bovenkant bol wordt. Dan van binnen uit lijm erin laten lopen. Met de naad naar achteren plakken we de dom op 15. De strookjes van 18 wikkelen we om cocktailprikkers of lucifers (kijk goed naar het schetsje onder aan deze bladzijde). Bovenop komt een rondje 19. Deze omwikkelde en beplakte stokjes steken we nu door gaatjes, die we voorzichtig midden in de gele rondjes van de ketel gemaakt hebben. De schoorsteen 20 wordt rond gemaakt, met de lipjes op de rookkast gekleefd en met rondje 21 afgesloten. De wagens 22 zijn nu aan de beurt. Uitknippen, vouwen en de zijkanten op de lipjes kleven. De eerste klas (groen met ramen) koppelde men in 1839 achter de locomotief, dan kwam de (open) gele tweede klas en achteraan een (open) oranje derdeklasrijtuig.

Veel plezier met het bouwen! S.

WIE PUZZELT ER MEE?

Spreekwoordpuzzel

De tekening in deze opgave heeft wel wat weg van een toetsenbord, maar dan zonder letters. Nu is het de bedoeling, dat jullie die erop gaan zetten en wel op de volgende manier. Je ziet allemaal groepjes van twee tot vijf cirkeltjes, die onderling door een lijn verbonden zijn. Elk groepje moet een woord worden volgens onderstaande omschrijvingen. Als je een woord gaat invullen, begin je steeds bij het kringetje, waar het cijfer staat en je volgt verder de lijn, die dan alle richtingen kan uitgaan. Als je klaar bent, krijg je een aantal woorden, die door grote zwarte stippen gescheiden zijn. Deze woorden vormen tezamen een Italiaans spreekwoord, dat voor deze gelegenheid natuurlijk in het Nederlands vertaald is.

1. Ontkenning
2. Licht keelgeluid
3. Hoofddeksel
4. Harde, meestal wat afgeronde steen
5. Klaar
6. Verdriet
7. Uitroep van herkenning of verwondering
8. Bevroren regen
9. Voertuig op ijs
10. Gekneed mengsel van meel en water

Ziekenlijstje

Gijsbert van Alphen, Badhuisplein 48, Tiel, is al jaren ziek. Hij zou graag ansichtkaarten en puzzels ontvangen. Gijsbert is zeven jaar.

H. Bakker (15), Leeuwerikstraat 2hs., Amsterdam-N., zou graag foto's van filmsterren en postzegels ontvangen.

Trientje Leich (14), Jac. Gorisstraat 9, Zaandam, moet nog een hele tijd liggen. Trientje is dol op foto's van bekende zangers en ansichtkaarten met dieren.

Cinny Kwee (14), Sanatorium Dekkerswald, Margrietpaviljoen, Groesbeek, zou graag wat post en foto's van filmsterren ontvangen.

Koos van Baarten, Sanatorium Zonnegloren, Paviljoen, Zaal 10, Soest, spaart speldjes, lucifersmerken en foto's van filmsterren.

Lubbie Snoek (13), Sanatorium Sonnevanck, Irenepaviljoen, Zaal 6, Harderwijk, vraagt om wat post en foto's van filmsterren.

Oplossing van de puzzel uit ons vorig nummer

Piramidepuzzel

E
E L
L E S
S N E L
L O E N S
P O L S E N
S P O E L E N
O P S P E L E N
O P S P E L D E N
S P E L D E K N O P

Oplossing wereldquiz van blz. 14

1 380.000 km; 2 Nachtegaal; 3 Charley Chaplin; 4 A: Rood, geel en groen. Rood betekent stoppen; bij geel licht moet je stoppen, maar als er gevaar bestaat voor het verkeer achter je, moet je doorrijden; groen is doorrijden. B: Nadering voorrangsweg; voorrang verlenen aan alle verkeer op de kruisende weg; 5 Egyptische koning; 6 Stalactieten hangen aan het plafond, stalagmieten staan op de bodem; 7 Hij mist twee poten; 8 Jong geleerd, oud gedaan; 9 M. G.; 10 Een onderonsje, een vertrouwelijk gesprek; 11 Baars; 12 Stekker zit niet in het stopcontact.

Puzzelsom

(1 – i) + (2 – g) + (3 – k) + (4 – e) = ambachtsman

(5 – e) + (6 – e) + (7 – n) + (8 – i) = natuurverschijnsel

Voor dit puzzelwerkje heb je geen lange uitleg nodig. Je doet maar precies wat er staat. Het tussen haakjes geplaatste cijfer verwijst naar de omschrijvingen. Je zoekt het woord op en je trekt er dan de aangegeven letter af. Je krijgt dus allemaal lettergrepen, die tezamen de twee gevraagde woorden vormen.

1. Steen
2. Nakomeling
3. Slag
4. Boomvrucht
5. Hert
6. Niet een
7. Hemellichaam
8. IJverig insekt

Map en Moppie

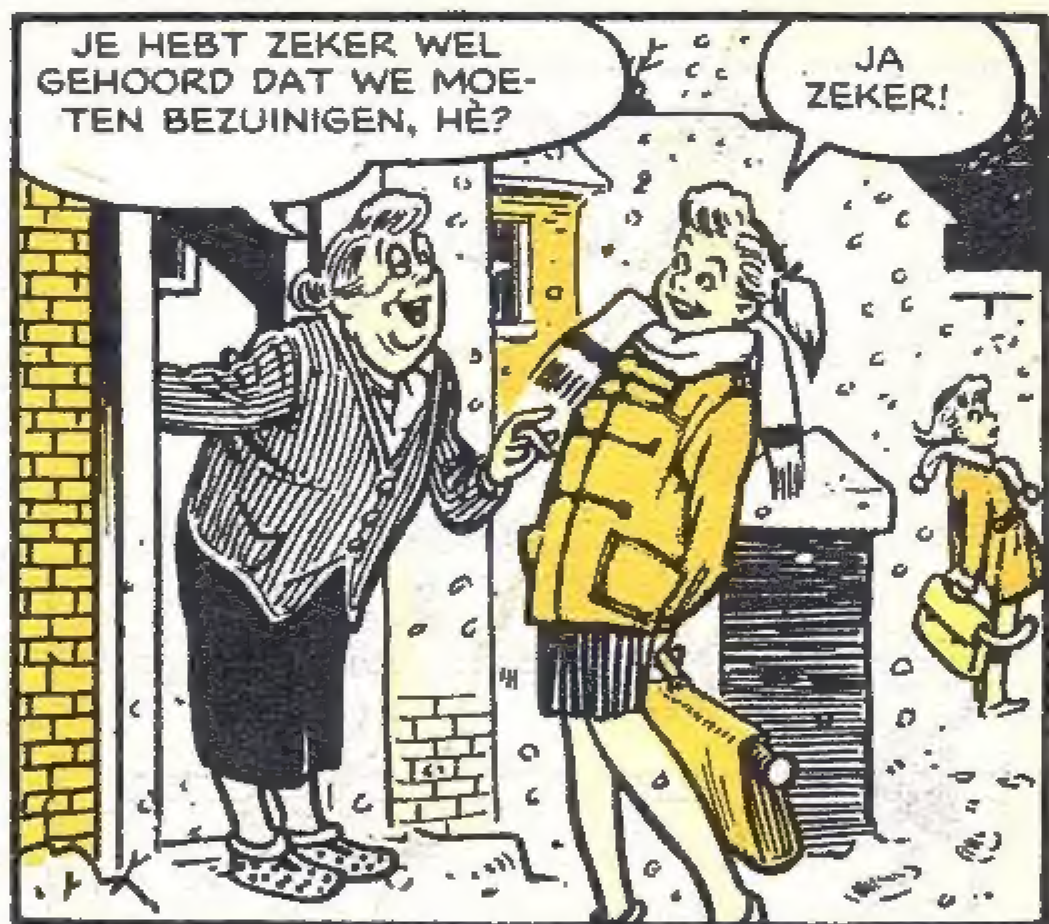

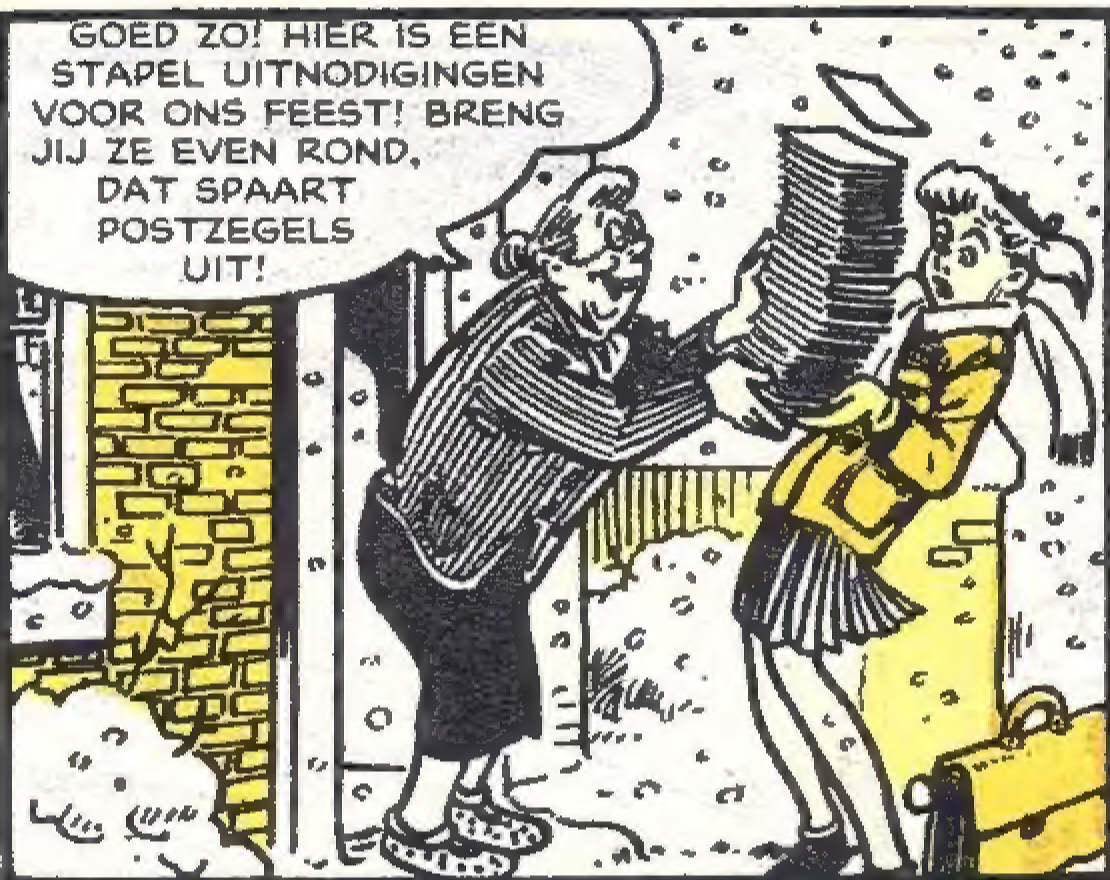

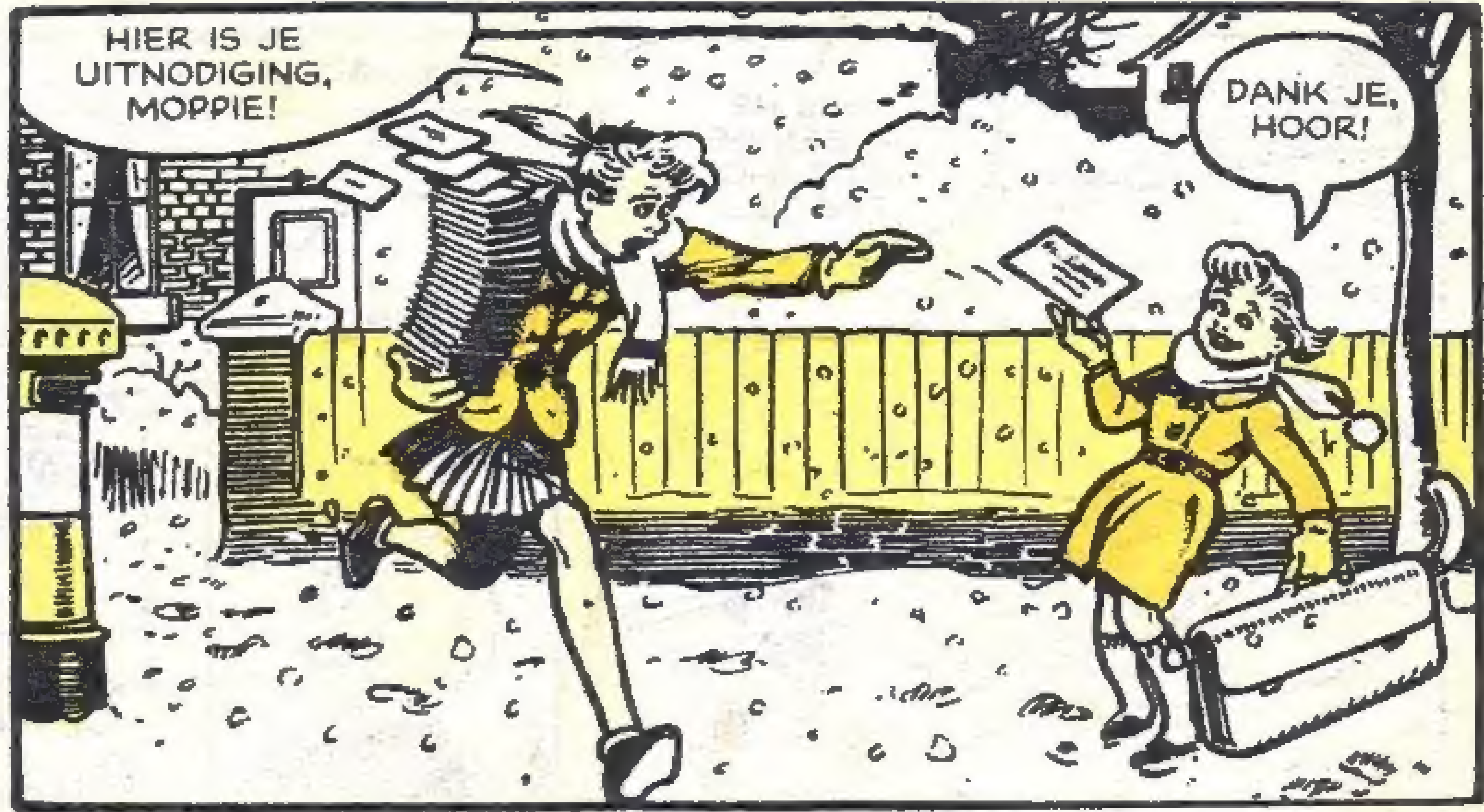

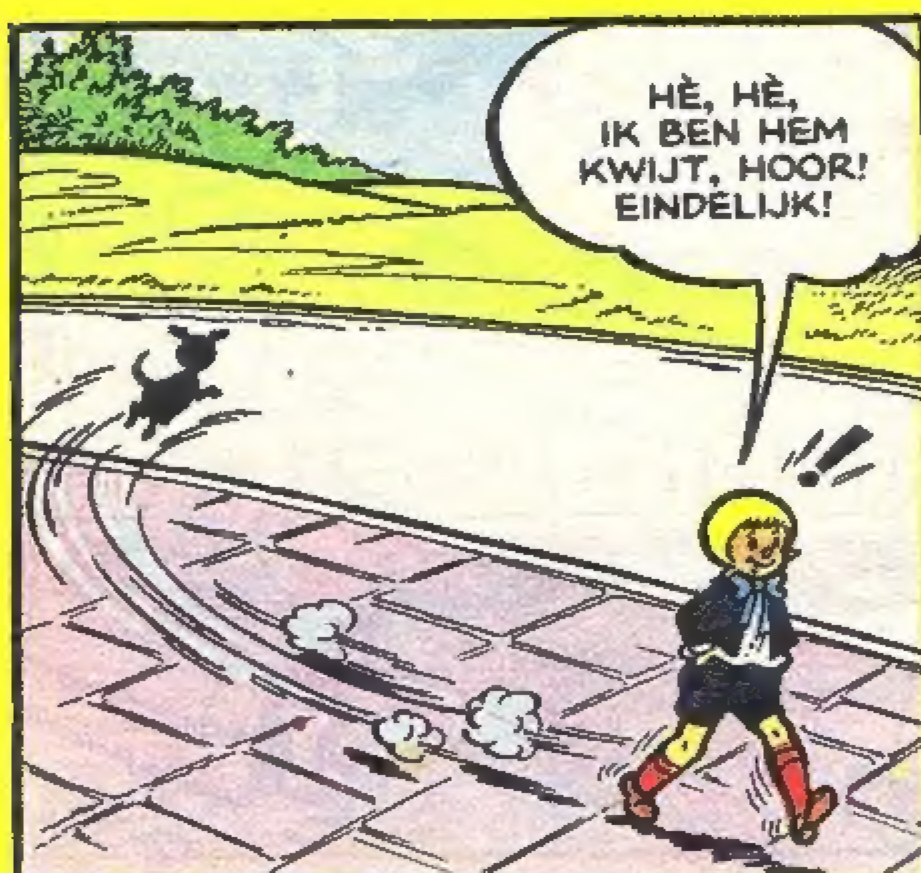

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.